

**DİP üyesi öncü işçi yoldaşımız
SEVDA ALYAKUT mücadelemizde yaşayacak!**



Gerçek

Kasım 2016 / Sayı: 85 www.gercekgazetesi.net Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organı ve Sevdal ablanın gazetesidir iletisim@gercekgazetesi.net Fiyatı: 1 TL

**Zulmün KHK'sı, TOMA'sı, AK milisi varsa,
hakkın da işçi sınıfı vardır!**

Durduramadınız, durduramazsınız!

Zulmün topu var, güllesi var, kal'ası varsa,
Hakkın da bükülmez kolu, dönmez yüzü vardır;
Göz yumma güneşten, ne kadar nûru kararsa
Sönmez ebedî, her gecenin gündüzü vardır.

Tevfik Fikret, 1906

Erdoğan ve AKP iktidarı "biz halka karşı ilan etmedik devlet kendi kendisine ilan etti" dedikleri OHAL'i bizzat halka saldıranın bir aracı olarak kullanıyor. Basın yayın organlarının kapatılması, gazetecilerin tutuklanması, sendikacı kamu çalışanlarının, barışsever veya işçi dostu mücadeleci akademisyenlerin ihraç edilmesi daha da fazla saldırmak istediklerine delalet. Kapatılan yayın organlarının siyasi çizgisinin ne olduğunun temel bir önemi yok. Esas mesele tüm basın tek sesli şekilde hükümet yandaşlığı yapmasının sağlanması. Üniversiteden, aydınlardan emekçi dostu seslerin çıkmaması.

Mesela bu şekilde AKP iktidarı işçilerin kıdem tazminatını kaldırmak için hamle yaptığında basın hep bir ağızdan "zaten kim-

se alamıyordu iyi oldu" diyecek, hükümet adına saldırıyı pazarlayacak. Fonun faydalarını vaaz edecek. 3.600 prim günü zorunluluğundan, işçinin 10 yıldan önce fondan para çekemeyişinden, kıdem tazminatı hakkının 15 güne inmesinden, işten atılan her işçinin özel istihdam bürolarının eline düşüp kiralık işçi olacağından bahsetmeyecekler. Zonguldak madenlerini özelleştirmek üzere somut adım attıklarında sadece yalanlar yer alacak medyada.

657'ye saldırıp kamu emekçilerinin iş güvencesini kaldırmak istediklerinde de, hep bir ağızdan cemaat diyecekler, performans düşük, yan gelip yatıyorlar, bankamatik memurları var diyecekler. Bizzat Erdoğan'ın cemaate ne istediye verdiğini, AKP'nin kendi elleriyle bu kadroları devlete

yerleştirdiğini, kamuda yatıp para kazanmanın AKP'nin torpilli memurlarına has bir şey olduğunu, iş güvencesi olmadan kamu hizmeti değil iktidar hizmetkârlığı yapılacağını anlatanlar kalmasın istiyorlar.

Irak'ta, Suriye'de Türkiye'yi içine soktukları kanlı maceralar yüzünden, memleketin her an daha fazla ABD emperyalizminin nüfuzu altına girdiğini, mezhepçiliğin sadece dışarıda halkların boğazlaşmasına değil içerde emekçilerin birbirine düşmesine neden olacağını, nihayet bu savaşlarda patronların petrol çıkarları uğruna gencecik emekçi çocuklarının feda edileceğini söyleyenler olmasın istiyorlar. Halka "üst akıl" edebiyatı yapıp kendilerine vatansever havaları veren, ama her gün Amerikan kapısında ciğerci önündeki kedi gibi kırıntı bekleyen tutumlarını teşhir eden çıkmasın istiyorlar. Emekçi kendini sömüren patronu, ülkesine musallat olmuş emperyalisti değil de Kürt kardeşini düşman görsün öfkelerini ona kussun istiyorlar. OHAL'i Türk ve Kürt halklarının

arasındaki kardeşlik köprülerini teker teker yıkmak için kullanıyorlar.

Çıkardıkları gürültüye bakıp aldanmayın. Yenilecekler! Çünkü ne kadar baskı kurarlarsa kursunlar işçi sınıfını yok edemezler. Haklarını tırpanlarlar, haber alma kaynaklarını keserler, önderlerine zulmeder, örgütlerine saldırırlar ama işçi sınıfını ortadan kaldıramazlar. Çünkü tüm zenginliği alın teriyle üreten işçi sınıfı yoksa hiçbir şey olmaz. Ve bu sınıf çoğunluğuyla size oy vermiş de olsa, paçavralarınızı gazete diye okuyor, sirk gösterilerinizi televizyon diye izliyor bile olsa sonuçta sizin kulunuz da köleniz de değildir. Siz kendinizi hangi kata koyarsanız koyun, emekçi insanlar önce ailesinin, çoluğunun, çocuğunun geleceğini düşünür. Ve siz iktidarınızla işte bu geleceği karartıyorsunuz. İşçinin emekçinin elinde kalan son hakları da tırpanlayıp, sömürdüğünüz milyonları bir de kendi çıkarlarınız için savaşlarda telef etmek istiyorsunuz. Ak milisler kurup halkı birbirine kırdırmakla kendi ikbalinizin peşinde koşuyorsunuz.

Gezi'de penguen gösterdiniz, metal grevlerini sansürlediniz.

90'ların Hizbullahçıları yine Kürt yoksullarını ezmek için devreye soktunuz, 15 Temmuz'da halka F-16 ile tankla saldırdınız. Farklı farklı dönemlerde farklı farklı biçimlerde, bu kirli düzenin bekası için halkın karşısına çıkarmadığımız set, kurmadığımız bariyer kalmadı. Yine de durduramadınız, halkın coşkun akan selini. Üstelik bu seller ayrı aktı birbiriyle buluşmadı. Zaman zaman belki birbirine düşmanlık da besledi. Ama işçi ve emekçiler için gerçek olan düşmanlık değil kardeşlik ve kader birliğidir. Bir de bu seller birleşirse... Umudumuz birlikte, emekçi halkın kendini sokaklarda karantlamış mücadelesi ve kararlılığıdır. Görevimiz bu azim ve kararlılığı örgütlemek, doğru kanallara yönlendirmektir. Tevfik Fikret'in zalim sultan Abdülhamid'e karşı haykırdığı dizeleri bugüne uyarlısak: Zalimin TOMA'sı, KHK'sı, AK milisi varsa, hakkın da işçi sınıfı vardır. Tevfik Fikret bu dizeleri istibdadın karanlığında yazdıktan iki yıl sonra Türkiye modern çağda ilk büyük devrimini yaşadı! Ve elbet ve mutlaka, her gecenin bir gündüzü vardır!

FETÖ ile mücadele kılıfı içinde emekçilere karşı sınıf mücadelesi!

6-7

HDP milletvekilleri serbest bırakılsın!

10

Devrimci İşçi Partisi bildirisi

DİP Merkez Komitesi mezhepçiliğe ve emperyalizme karşı mücadeleye çağırıyor!

11



Metal fabrikalarından haberler



Bursa Renault'dan bir işçi

Vergiler işçinin belini büküyor!

Maaşlarımız açlık sınırının altında. Belki bir kısmımızın biraz üstünde. Çalışma koşulları ağır, hayat pahalılığı ortada... Elektrik, doğalgaz, su, meyve, sebze fiyatlarına her sene işçi ücretlerine yapılan zamdan daha fazla zam yapılıyor. Yani nereden bakarsak bakalım işçinin ekmeği küçülmeye devam ediyor. İşyerinde çay saatlerinde, vardiya çıkışlarında ve servislerde sıkça vergi konusu konuşuluyor. Maaş bordromuza baktığımızda çalıştığımızın birçoğunu devlete veriyoruz, gelecek ay maaşımızın altına düşmemek için bir dahaki ay daha çok fazla mesai yapmak zorunda kalıyoruz.

Biz emekçiler yüksek vergi ödüyoruz, ödediğimiz vergiler üzerinden ülkenin bütçe kaynağının önemli bir bölümünü sağlıyoruz. Peki, verginin karşılığını hizmet



olarak alabiliyor muyuz? Hayır! Sağlık, eğitim, ulaşım ve iletişim hizmetleri emekçilere parasız olarak sağlanıyor mu? Tabii ki hayır! Aksine, bu hizmetlerin hepsi için ek ücretler ödemek zorunda kalıyoruz.

"Parasız" denilen eğitim hizmeti için de okul yönetimleri okulun yakıt, temizlik vb. masraflarını ailelerden tahsil ediyor. Gerekece ise devlet bütçesinden okullara yeterli kaynak ayrılmaması. Tümünü parasız olması gereken ulaşım hizmeti

de hem paralı hem çok pahalı.

Bizler inşaatlarda, fabrikalarda, maden ocaklarında döktüğümüz alın teriyle dünyadaki bütün zenginlikleri üretiyoruz. Sefalet koşulları altında yaşamaya mahkûm ediliyoruz. Yaşam koşullarının iyileşmesi, çalışma koşullarının düzeltilmesi patronların insafa gelmesiyle gerçekleşmeyecek. Bugüne kadar en ufak kazanımı bile mücadele vererek elde ettik, mücadele etmeye de devam edeceğiz.

Bursa Renault'dan bir işçi

Geliyoruz zincirleri kıra kıra! Türk Metal'in kafasına vura vura!

2017'ye doğru yaklaşırken patron sendikası Türk Metal yalan haberler yayıp ortalığı karıştırmaya devam ediyor. Neymiş, Birleşik Metal sendikası istifalar başlamış, Türk Metal'e geçiş yapılmış, buna benzer şeyler söyleyerek bir algı yaratarak bizleri korkutmaya çalışıyorlar. 35 yıldır yaptıkları tek şey yalan söylemek ve tehdit etmektir. Renault işçileri olarak 5 Mayıs'ta kararımızı verdik. 2017'de patron sendikası

Türk Metal'i bir daha dönmek üzere kapı dışarı edeceğiz.

Geçen hafta üyesi olduğumuz Birleşik Metal sendikası bulduğumuz bantlara, animasyon bölgelemize bildiri dağıttılar. Dağıtılan kâğıtlardan dahi korkan Türk Metal temsilcileri, köşe bucak fabrikayı gezerek animasyon bölgelerindeki bildirileri topladı. Elbette bantlarımızdakileri alamadılar. Bizleri 35 yıldır birbirimize düşürüp tehdit edip korkuttular şimdi ise güçlü bir şekil-

de örgütlenip birlik olup tek yumruk olunca bizden korkmaya başladılar. Her senenin sonuna doğru çalışanın memnuniyeti ve çalışanların motivasyonunu değerlendirmek için yapılan anket ise her geçen yıl gerilemeye devam ediyor. Diğer ülkedeki Renault fabrikalarında çalışma ortamı ve koşulları %77 iken bizim ülkemizdeki fabrikada ise %38. Fazla söze gerek yok. Renault yönetiminin ve Türk Metal sendikasının yaptıkları ortadadır.

Manisa'dan bir metal işçisi

Manisa işçisi köle değildir!

Manisa Organize Sanayisi Bölgesi'nde çalışan bir metal işçisiyim. Çalıştığım fabrikada her gün yeni bir sorunla karşılaşıyoruz ve bu sorunlar biz işçiler için koşulların daha ağır ve kötüleşmesi, patronlar için ise daha fazla kâr, daha lüks bir yaşam ve keyif demek. Tabii bu gücü patronların, biz işçilerin birlik olmadığından aldığını biliyorum. Şimdi fabrikada uzun çalışma saatleri dışında bir de çalışma sistemini iki vardiyaya çevirerek biz işçilerin yaşamını fabrika dışında yok ederek günlük 13 saat ve üstü çalıştırmaya mahkûm etmekte. Evet, bizleri iliklerimize kadar sömürdükleri yetmezmiş gibi bir de uzun saat çalıştırarak en insani olan çocuklarımızı ayırmak istediğimiz zamanımızı da çalmayı ve bizleri nefes aldırılmadan çalıştırarak sessiz köleler yaratmayı düşünen patronun atlattığı ya da unuttuğu bir şeyler var. Dünyada görmüş



olduğu her şeyi yaratan, emeğini katarak güzel kulan biz işçilerin, yan yana geldiklerinde sıkılı olan yumruklarının, sofralarını biz işçilerin emeği alın teri ve kanlarıyla süsleyen lüks hayat süren patronların kafalarına birer bal- yoz gibi incecğini atlamaktalar. Biz işçiler ancak yan yana gelerek ellerimizi birleştirerek bu kötü gidişe dur diyebileceğimizin farkına vardığımızda işte o zaman bizler için fabrikalar cennet, patronlar için ise cehennem olacaktır. İşçinin Sesi Manisa'nın 1 Mayıs pankartında yazan "Manisa işçisi köle değildir" yazısı biz işçilere aslında yol göstermekte, ışık olmaktadır. Bizler Manisa işçilerinin köle olmadığını ancak örgütlenerek, mücadele ederek

gösterebiliriz. İşte o zaman her yeri cennete çeviririz. Biz de çalıştığımız fabrikada komiteler kurarak, düzenli toplantılar yaparak, önce fabrikaya sendika sokacağız ama üyesi olduğumuz sendikayı da sahiplenecek ve denetleyeceğiz. İşte o zaman öz örgütülüğümüzü yaratmış olarak patronlara bizlerin de artık güçlü olduğumu köle olmadığını gösterebiliriz. Bunun çok zor olmadığını başta Manisa işçilerine sonra Türkiye'deki diğer işçi bölüklere daha güçlü örgütlenerek gösterebileceğimize olan inancımızla işçilerin gazetesi Gerçek gazetesi emekçilerini Manisa'da metal fabrikasında çalışan bir işçi olarak selamlıyorum. Manisa işçisi köle değildir!

Bursa Tofaş'tan bir işçi

2017'ye doğru örgütlü ve daha güçlü bir şekilde hazırlanmalıyız!

İşten çıkartılmalar teker teker devam ediyor. Sendikamız Çelik-İş'in bilgilendirme sayfası olan "Diriliş Tofaş"ta yorum ve eleştiri yapanların savunması alınmaya başladı. Bu yüzden çıkartılan arkadaşlarımız oldu, çıkartılmaya da devam ediyorlar. İşe alımlar sürüyor, çalışma koşulları ve baskılar yüzünden işten kendi isteğiyle çıkanlar çoğullukta. O kadar çok baskı var ki daha önce böyle bir şey görülmedi. Tofaş dışarıdan görüldüğü gibi değil. Yönetimin umurunda değil çünkü bir ilan verip binlerce kişi başvuru yapıyor. Neticede bu ülkede işsiz sayısı çok! Haber vermeden olduğun yeri bile terk edemiyorsun. Tuvalet dahi giderken haber vermek zorundayız. Aksi takdirde savunma vermek zo-

runda kalıyoruz. Patron sendikası Türk Metal ise hiçbir şeye karışmıyor, daha doğrusu karışmıyor. Onca işçi çıkartan yönetime sesini çıkartmıyor, tam tersi destek oluyor.

İşçiyi savunan, sözünün geçtiği bir sendika olmalı. İşminin önemi yok. Kendini sorgulayacak, temsilcilerini demokratik bir şekilde seçecek, iyi sözleşme yapacak bir sendika lazım bize. İşverenler kendi çıkarlarını korumak için bu kadar çabalarken istedikleri kanunları çıkartırken ve bunları bize karşı kullanırlarken biz işçiler ne yapıyoruz! Birlik olup 2017'ye güçlü bir şekilde çıkmamız gerekiyor. 2017 çetin geçecek. Sadece Tofaş'ta değil Türk Metal sendikasının olduğu yerlerde yeni grevler başlayacak!

Çorlu Türkgücü OSB'den bir metal işçisi

Örgütlü işçi yenilmezdir!



Merhaba, ben Çorlu Türkgücü Organize Sanayi Bölgesi'nde bir metal fabrikasında çalışıyorum. Bulduğum OSB ağır çalışma ve sömürü koşullarının hüküm sürdüğü bir bölge. İrili ufaklı yaklaşık 30 fabrika bulunuyor ve bu fabrikalarda çalışan yüzlerce işçi var. Buradaki tüm fabrikalarda çalışma saatleri 10-12 saat. Sendikalı olan bir iki yer dışında tüm fabrikalarda asgari ücretle çalışılıyor. Patronlar bu konuda zaten birbirleriyle anlaşmış durumdadır. Başlıca sorunlarımız arasında düşük ücretler, yoğun mesailer ve iş kazaları bulunuyor. 10-12 saatlik çalışma dendiğinde akla 12-14 saat gelmektedir. Çünkü işe gidiş ve dönüşlerde toplam iki saat zaman kaybı olmaktadır. Hâl böyle olunca çalışanların hayatı iş, yemek ve uyku arasında sıkışmaktadır. İşçilerin kendini sosyal olarak geliştirebilecekleri herhangi bir zamanı kalmıyor. Öyle ki kendi eş ve çocuklarına dahi zaman ayıramamaktadırlar. Evet, işçiler yoğun mesai talep ediyor. Ama bu talep kendi ekonomik durumlarının sıkışıklığından kaynaklanıyor. Bunun için elbette et-

kin bir mücadele gerekiyor. Ancak bu mücadeleyi örgütleyecek güçler ya yok ya da son derece zayıf. Sendikaların zaten örgütlenme konusundaki tavır da oldukça geride bulunuyor. Hâl böyle olunca işçilerde genel bir rahatsızlık olmasına rağmen herhangi bir kıpırdanma olmuyor. Olanlar ise sendikal bürokrasinin girdabında boğularak sonuçsuz kalıyor. Oysa tek bir fabrikada olabilecek iyi bir hareket ve kazanım tüm bölgeyi olumlu manada etkileyecektir. Bizde gerekli olan şey gerçek bir sınıf örgütünün varlığıyla sınıf birliğinin sağlanması ile yürütülecek etkili mücadeledir. Gerçek, etkili ve kalıcı kazanımlar o zaman elde edilebilir. Ve sınıfın geneline bu şekilde yayılabilir. Sınıfın elde edeceği kazanımlar ülkedeki politik gündemin de rengini değiştirecektir. Biz kendi bulunduğumuz alanda hak arama mücadelesinin yeşermesi ve yerleşmesi anlamında işçi dostlarımızla beraber elimizden geleni yapacağız. Ya örgütlenmeyeceğiz ya da kölece koşullara mahkûm olacağız başkaca seçeneğimiz yok. Çünkü örgütlü işçi yenilmezdir.

Fabrikalardan haberler



Antalya Belek'ten bir turizm işçisi

Yaşama hakkımız askıya alındı

Kış geldi. Bu olağan mevsim değişikliğinin biz turizm işçileri açısından bir başka anlamı daha var, o da: "Askı dönemi geldi!" Askı dediğimiz uygulama Antalya dışında mevsimlik işçilik diye biliniyor. Burada, yani turizmin başkenti diye bilinen Antalya'da ise bu uygulamanın adı ironik bir şekilde askı! Sezonun kapanmasıyla beraber oteller ellerinde tuttıkları mevsimlik işçi sözleşmeleri sayesinde bizleri topluca kapı dışarı edip "seneye görüşüz..." diyorlar. İşin ironik kısmı da tam burada başlıyor. Kış boyunca işsiz kalmaya mahkûm edilen, yani askıya çıkarılan işçinin tam anlamıyla hayatı askıya alınmış, rafa kaldırılmış oluyor. Askı süresince otel tarafından herhangi bir ödeme alamıyoruz. Bu normal karşılanabilir. Çalışmadığımız için hak etmediği-



miz düşünülebilir. Peki, askıda olduğumuz için işsizlik maaşı alamadığımız gerçeği de mi normal? Sigortamızın dondurulup, en basit sağlık hizmetlerinden yararlanabilmek için ödemek zorunda bırakıldığımız muayene ücreti de mi normal? Hayatımızı idame ettirebilmek için bir başka işe girdiğimizde sezon açıldığı zaman tazminat hakkımızın çöpe gitmemesi için tekrar aynı otelde işe başlamak zorunda oluşu-

muz ve sezon sonu tekrar askıya çıkmaya mahkûm edilmek de mi normal? Tabii ki hayır! Bizleri yönetenlerin ve patronların el altından yaptıkları bir anlaşmadır askı. Tüm haklarımızın dondurulduğu ve rafa kaldırıldığı 5 ay! Hayatımızı askıya aldırılmamak da bizim elimizde. Biz artık çözüm yolunu daha net görebiliyoruz. Onların mevsimlik işçi sözleşmelerine karşı, bizim toplu iş sözleşmelerimiz!

İzmir Çiğli Enko Elektronik'ten bir işçi

Ödün veren hep işçiler

Merhaba ben İzmir Çiğli'de bulunan Enko Elektronik Fabrikası'nda çalışıyorum. İşe alınmadan evvel bir aylık maaşın içeride kalacağını, gelecek yıllarda iki maaş birlikte verileceğini söylediler. İşe kabul edildikten sonra işe ilk maaşımızın ne zaman verileceği belli olmadığı gibi diğer aylarda da maaşımız gününde yatırılmadı. Hâlâ

da maaşımızı zamanında alamıyoruz. Maaşların gecikmesinden dolayı işçilerde bir hareketlenme görüldüğünde firma patronu toplantı düzenliyor. Toplantıda diğer toplantılarda olduğu gibi bizleri işsizlikle tehdit ediyorlar. Bizlere Türkiye'nin zor günler geçirdiğini, insanların iş bulamadığını, işsizliğin arttığını, kendi

işimize dört elle sarılmamız gerektiğini ve gereksiz harcamalar yapmaktan kaçınmamızı, kredi kartına yüklenmemizin doğru olmayacağını öğütüyorlar. Fakat ne yönetim ne de patron kendi özel yaşantısından ödün vermemekte. Sadece bizim ödün vererek para kazandırmamızı bekliyorlar.

Manisa Teknika Plastik'ten bir işçi

Bu sistemi bozmak bizim elimizde

Ben henüz 4 aylık bir Teknika Plastik işçisiyim. Size bu yazımda anlatmak istediğim konu insanların nasıl bir köleliğe zorlandığıdır. Fabrikaya girdiğim ilk gün çeşitli vaatler verilmişti. Eminim ki ben gibi yeni işe giren herkese bu vaatler verilmiştir. Bunlar nedir diyecek olursanız hafta sonu tatil olması, full mesaili çalışma temposunda 2 bin lirayı bulacak olan maaş, istediğin zaman izin alabilmek. Yalnız işe girdiğim aydan itibaren fark etmeye başladım

ki bunların hepsi koca bir yalan. Bu fabrikada benim 3-4 aylık gözlemlerim sonucu gördüğüm şey, insanların mesaiye zorlandırıldığıdır. Mesaiden kastım her gün hafta sonu dahil 12 saat çalışmak. Bunu kabul etmediğin takdirde söylenen şeyler "Amirlerinin gözünden düşersen, bir yere gelemezsin, maaşın düşük olur, burada fazla tutmazlar seni" gibi. Kısacası çıkışını verirler demek istiyorlar. İnsanlar bu fabrikada 12 saat çalışıyorlar. 12 saat çalışan

fabrikanın büyük kesimi ay sonu geldiğinde hakkını alamıyor. Birçoğu 2-5-7 senelik eleman olduklarından kıdem tazminatlarının yanacağı düşüncesiyle işlerini de bırakamıyor, haklarını da arayamıyorlar. Bu baskıyı herkes kendi içinde bir şekilde kabullenmiş durumda. Ben bu yazımda 3-4 aylık gözlemimi ve fabrika içerisinde kurulu olan sistemi anlatmak istedim. Manisa işçisi köle değildir. Bu sistemi bozmak bizim elimizdedir.

İzmir'den bir turizm işçisi

Hakkımızı istemek suç değildir!

Turizm sektörüne başladığından itibaren ya patronun adamı olacaksın ya müdürün ya da departman amirinin... Hiç kimse ama hiç kimse emekçi hakkını savunmuyor ya da şöyle diyebilirim; kimse emeğinin hakkını istemiyor! Sadece eline verilen ücretle yetiniyor. Ama bu sadece,

bu sektörde eriyip gitmemize neden oluyor. Hakkını isteyemeyen personel güruhu günden güne büyüyor ve aynı zamanda kalifiye elemanların birçoğu, maalesef, severek yaptıkları mesleklerinden soğutuluyor. Şu an turizmde çalışan bence sadece yüzde 35'lik kısım sadece bu işin içerisinden

gelmiş kalifiye eleman. Kalanı tabiri caizse "toplama". Anlatmak istediğim şey; maalesef turizm emekçisine hakkını vermezseniz ya sektörden kopuyor ya da kendini geri plana atıyor. Son olarak şunu söylemek istiyorum: İşçiye hakkını vermeyen patron, hakkınca iş isteyemez!

Korteks'ten bir işçi

Korteks'te servis çilesi bitmiyor!



Kardeşlerim merhaba. Korteks'in insan yaşamını hiçe saydığına dair bir mektup daha önceden sizlerle paylaşmıştım. İsterdim ki bugün iyiye dair güzel şeyler yazayım. Ancak Korteks'te çalışma koşulları ve servislerle ilgili herhangi bir değişiklik yok. Akşam servisini değiştirmek dışında. Sabahları yine aynı, eski, bakımı yapılsa da bir türlü düzelmeyen, düzgün kullanılmayan ve her an kazayla karşı karşıya kalma ihtimalimizin oldukça yüksek olduğu bir servisle işe gidiyoruz. Aramızdan bir ya da birden fazla arkadaşımıza bir

şey olmasını Korteks yönetimi herhalde iyice göze almış. Çünkü defalarca dile getirilmesine rağmen bu konuyla alakalı hiçbir düzelme yoluna gidilmedi. Onlar sadece kârlarının peşindeki asalaklar. Bizim hayatımızı onlar için paradan daha kıymetsiz. Kendilerince şunu düşünüyor olmalılar: "Birine bir şey olursa ailesine para veririz, tazminat öderiz ya da bir kılıfını elbet buluruz." Öyle olmayacak. Biz işçiler hep birlikte hareket ettiğimizde, onlara boyun eğmediğimizde güneş bizim için de doğacak, insanca yaşayacağız.

Tuzla Şişecam'dan bir işçi

Çare işçi komiteleri



Merhaba, ben Şişecam'da çalışmaktayım. 16 saat çalışıyoruz çoğunlukla. Ayrıca her resmi ve dini bayramda da zorunlu mesaiye çağrılıyor. Daha geçen Kurban Bayramında çalışmak istemediğimizi söylediğimizde "neden çalışmadığımız" sorulacak kadar ileri gidildi. Havalar soğuduğu zaman servis yakın yerde bırakacağına fabrikaya daha uzak yerde bırakıyor. Soğuktan donuyoruz. İçerinin ısısı çok düşük. Ancak kullandığımız

makinelere çok sıcak. Molalara da ister istemez terli çıkıyoruz, bu durum da hastalıktan başımızı kaldıramamamıza sebep oluyor. Rapor alınca da "siz işten mi kaçıyorsunuz" fırçası atılıyor! Tüm bunlar yetmez gibi fabrikaların arazileri sermayedarlara peşkeş çekiliyor. Bu yüzden de fabrikalar kapatılıyor. Kadrolu işçiler taşeron devroluyor. Sendikasızlık almış başını yürüyor. Çare birlik olmamızdan, komitelerden geçiyor!

Bakırköy Belediyesi'nde toplu sözleşme kazanımla bitti

Bakırköy Belediyesine bağlı 530 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi kapsamında yürütülen görüşmelerden bir sonuç çıkmayınca Belediye İş Sendikası grev kararı aldı. 17 Ekim Pazartesi günü grev pankartını asan işçiler büyük bir coşku ve kalabalıkla greve başladılar. Grevin ilk günü polis baskısı altında geçti. Dayanışmaya gelenlere ve belediye işçilerine polis, pankartı asmamaları yönünde baskı yaptı fakat işçiler buna aldırmaz etmeyip greve devam ettiler.

Grevin 3. gününde Belediye-İş Sendikası 2 No'lu şube ile belediye arasında belirlenen protokolde kısmen anlaşma sağlandı fakat belediye, sendikanın hazırladığı protokole aykırı bir madde ekleyerek 312 tiyatro çalışanını toplu sözleşme kapsamı dışına çıkarmak istedi. İşçiler bu talebi derhal reddettiler ve greve devam ettiler. Belediye de bu madde üzerinde daha fazla ısrarcı olmadı.

Fakat sermaye temsilcileri hiçbir zaman kazanım elde etmeden masadan ayrılmak istemezler. Bakırköy Belediye Başkanı Bülent Kerimoğlu da kendinden bekleneni yaptı ve yeni bir hamle ile 20 Ekim günü imzalanacak sözleşmeye ek madde



koydu. Ek madde; işçilere ödenecek ücretler belediye bütçesini aşarsa açığı kapatmak için işçilerin maaşlarında kesintiye gidilmesini öneriyordu.

İşçiler masaya oturmadan belediyenin fırsatçılığına, greve devam diyerek cevap verdiler. 20 Ekim'de grev yeniden başladı. Bakırköy Belediyesinin greve dayanacak gücü kalmadığından akşam saatlerinde taraflar yeniden masaya oturdu, maddeler üzerinde anlaşmaya varıldı.

Yapılan grev sonrasında anlaşmaya varılan toplu sözleşme maddeleri şöyle

• Kadrolu işçilere 155 lira taban olmak üzere birinci yıl için %8, ikinci

yıl için ise enflasyon oranında zam ve 25 kuruş kıdem zammı

- Tiyatro Müdürlüğünde çalışan işçiler için 90 lira taban, birinci yıl için %8, ikinci yıl için ise enflasyon oranında zam
- Net 100 lira aile ve çocuk yardımı
- 1 Mayıs'ta 570 TL ikramiye
- Kurban ve Ramazan Bayramlarında 500'er lira ikramiye
- 15 günlük sendika mutabakat ikramiyesi.

Böylece işçiler grev silahını kullanarak bir kez daha mücadelenin kazanım getirdiğini görmüş oldular. Zafer direnen işçinin oldu. Yüzleri gülen, Bakırköy Belediyesi işçileri oldu.

Avcılar Belediyesi'nde verilen sözlerin hiçbiri tutulmadı direniş devam ediyor

Avcılar Belediyesi'nde direniş 200. gününe yaklaşırken 315 işçi hâlâ işsiz, direniş çadırı ise belediye önünde bekleyeme devam ediyor. Direniş, Kurban Bayramından beri yeni bir döneme girdi. Maalesef bu yeni dönem verilen ama tutulmayan vaatlerin dönemi oldu.

Bilindiği gibi Avcılar Belediyesi, Kurban Bayramı sonrası Belediye İş Sendikası'na çağrı yapmış, belediye binasında bir görüşme gerçekleşmişti. Görüşme sonrası Belediye-İş 2 No'lu Şube başkanı Erol Özdemir birkaç sayfadan oluşan protokolle beraber bir açıklama yaparak belediyenin işe dönüşler için işçilerden ve sendikadan 45 gün süre istediğini belirtmişti. Protokolle göre; tüm işçiler belediye bünyesindeki 3 farklı taşeron şirkette istihdam edilecek, herhangi bir hak kaybı yaşanmayacak, ödenmeyen tüm maaşlar ödenecek, işçilerin işsizlik maaşı alabilmesi için, atıldıkları 25/2 maddesi değişecekti.

İşe dönüşlerin cep telefonlarına gelen bir mesajla başlayacağı belirtilmişti. İşçiler bu açıklamayı sevinçle karşılamış fakat çadırı ilk işe dönüşler gerçekleşmeden de kaldırmayacaklarını ifade etmişlerdi. Yalancının mumu yatsıya kadar yandı, çok geçmeden verilen tüm sözlerin vaatten ibaret olduğu ortaya çıktı. Günler geçmesine rağmen işçilere herhangi bir mesaj gelmemiş, işe dönen olmamıştı. Yalnızca bazı işçilerin bir aylık maaşı yatmıştı. Bunun üzerine işçilerin baskısı artınca, sendika belediyeye yeni bir görüşme yaptı. Bu görüşmede ise



belediye işçilerden taviz koparmaya çalıştı. Tüm işçileri, sözleşmesi 2 ay sonra bitecek olan Tomurcuk şirketinin olduğu fen işlerinde çalıştırmak istedi ve işçilerden ilk defa işe başlamış gibi yeniden evrak getirmelerini istedi. İşçiler sözleşmesi bitecek olan şirkette çalışmak istemediler, temizlik işinde yani çöp toplamada devam etmek istediklerini belirttiler.

Tüm bu süreç avukatlarla yapılan görüşmeler, farklı CHP'li milletvekillerinin sözde görüşmeleri ile ilerledi. Şimdi verilen 45 gün-

lük süre dolmak üzere. Geçtiğimiz günlerde sendika "köprüden önceki son çıkış" gibi bir basın açıklaması yaptı. Yaptığı basın açıklamasında Handan Toprak'ın kendilerine verilen sözü tutmadığını ifade etti. Diğer taraftan sendika, hâlâ yapılabilecek eylemler varken yapmayarak işçileri oyalamaya devam etti. Eş zamanlı olarak devam eden Bakırköy Belediyesi'ndeki grevin daha öncelikli olduğunu söyleyerek bir bakıma belediyenin ekmeğine yağ sürmüştü.

İşçiler direnişin 7. ayında kararlı bir şekilde direnmeye devam ediyor. Sendika süreç daha kötü bir hâl almadan kazanım elde edecek adımları bir an önce atmalıdır. Aksi takdirde direniş sessiz sedasız bitmeye mahkûm olacaktır. Avcılar işçileri henüz son sözlerini söylemediklerini ifade ediyorlar, biz de onların sonuna kadar yanlarında olup mücadelesine omuz vereceğimizi belirtiyoruz. Zafer direnen Avcılar işçisinin olacak!

30 Ekim 2016

İstanbul okur toplantısı: Sınıf mücadelesinin coşkusu, yoldaşlığın sıcaklığıyla Gerçek 8 yaşında!



Gerçek gazetesinin kahvaltılı okur toplantısı 23 Ekim Pazartesi günü DİP İstanbul İl Örgütü bürosunda yapıldı. Gerçek'in 8. yaşına bastığı Ekim 2016 tarihli sayısı yayımlandıktan sonra yaşanan gelişmeler çerçevesinde, ilk olarak Levent Dölek yoldaşımız bir sunum gerçekleştirdi. Gazetemizin "Haklarımız, iş güvencesi, kıdem tazminatı kalsın! OHAL gitsin!" manşetinin bugün Türkiye'de işçi ve emekçilerin asıl izlenmesi gereken yolu gösterdiğini belirtti. İşçi sınıfının farklı kesimlerinden hakları için mücadele eden işçilerin pratikte bu yolda örnek oluşturduklarını ifade etti. Bu örneklerden bazıları yaratan ve kahvaltılıya çocuklarıyla birlikte kalabalık bir şekilde katılan Avcılar Belediyesi işçilerini ve Çapa'da taşeron işçilerin mücadelesinin öncülerinden olan, verdiği mücadele dolayısıyla işten atılıp direnişe geçen Cemal Bilgin'i selamladı. 25 Ekim Salı günü ODTÜ'de başlayacak direniş nöbeti ile bu mücadeleye bir yenisinin daha ekleneceğini belirtti.

Yoldaşımız, Devrimci İşçi Partisi'nin Türkiye siyasetinde, Ortadoğu'da ve bütün dünyada sorunların çözümü için, işçi sınıfı politikasını öne çıkardığını vurgulayarak, bunun bugün için somut tezahürlerini sıraladı. 15 Temmuz darbe girişiminin ardından Erdoğan ve AKP'nin soruşturmalara, tutuklamalara bir yandan kalıcı bir OHAL rejimi kurmaya çalıştığını, bir yandan da darbe girişiminin hâlâ kararlarda olduğunu, DİP'in OHAL'in kaldırılmasını ve darbe belgelerinin açıklanmasını savunduğunu ifade etti. Bütün bir coğrafyada işçi sınıfı ve emekçi halkların çıkarlarını esas alan bir politikanın ancak halkların kardeşliği ve anti-empyrializm temelinde mümkün olabileceğini belirtti.

Yoldaşımızın sunumunun ardından önce Avcılar direnişinden Özgür arkadaşımız söz aldı. Kendi mücadele deneyimlerini, CHP'nin işçi düşmanı yüzünü kendi direnişleri ile nasıl da gördüklerini anlattı. İlk günden



beri elinden gelen tüm gayreti göstererek Avcılar işçilerine destek olan herkese teşekkür etti.

Özgür arkadaşımızın ardından, Çapa'da 40'a yakın işçinin yemekhane yemeklerinden zehirlenmesinden sonra, bu durumu araştırmak isteyen ve araştırma yapması nedeniyle üniversite yönetimi tarafından işten atılan İşçi Sağlığı Güvenliği Baş Temsilcisi Cemal Bilgin sözü aldı. Cemal Bilgin, kendi deneyimi üzerinden taşeronun ne demek olduğunu anlatarak mücadelesinin taşeron olarak çalıştırılan herkesi ilgilendirdiğini ifade etti.

İşçilerin ardından sözü alan DİP Genel Başkanı Sungur Savran, işçi yoldaşların tüm konuşmalarında sorunlara gayet doğru bir şekilde parmak basıldığını belirterek şöyle devam etti: "Bu sorunların çözümü aynı zamanda işçi sınıfının siyasi alanda parti kurması ve burjuvaziye, patronlara, kapitalistlere ve onların devletteki temsilcilerine karşı mücadele etmesidir." AKP'nin ve CHP'nin birer patron partisi olduğunun örneklerini verdikten sonra ise konuşmasını şöyle sürdürdü: "İşçinin yeri işçi partisinin içidir. Biz sizin için birlikte inşa edelim diye bu partiyi inşa ediyoruz. Gencecik bir partidir ama gelecek böyle bir mücadelenin içindedir. Siz bakacaksınız ve kendi partinizi oluşturmak üzere bütün ağırlığınızla yüklenacaksınız. Çözüm buradadır." Etkinlik, katılımcıların konuşmalarıyla devam etti.

İşçinin Sesi Manisa'dan kıdem tazminatı etkinliği

İşçinin Sesi Manisa, İzmir ve Manisa'nın farklı fabrikalarından işçilerin katılımıyla kıdem tazminatı gaspı, bireysel emeklilik soygunu ve kiralık işçilik konulu bir panel düzenledi.

30 Ekim Pazar günü saat 13:00'te Manisa Eğitim-Sen bürosunda gerçekleşen etkinlik, bir süredir mücadele ettiği kanser hastalığı sonucu hafta içi kaybettiğimiz, Çorlu'daki öncü işçi Sevda Alyakut'u anarak başladı. Panel öncesinde İşçinin Sesi Manisa olarak bir gece önce yayımlanan KHK ile kamudan ihraç edilen Levent Dölek'e de bir destek mesajı gönderildi.

Bir yoldaşımızın yaptığı giriş konuşmasının ardından Armağan Tulunay, kıdem tazminatının gasp edilmesi, bireysel emeklilik soygunu ve kiralık işçilik yasaları ile ilgili bir sunum gerçekleştirdi. Kıdem tazminatı ile ilgili yapılacak teknik değişikliklerin; kaç yıl prim ödemek gerekecek, kaç günlük brüt maaş ne zaman çekilebilecek gibi meselelerin ikincil olduğunu, esas meselenin kıdem tazminatı ile iş güvencesi arasındaki bağın kopartılması olduğunu belirtti ve bu nedenle işçi sınıfının bir kırmızı çizgi olarak kıdem tazminatını savunması gerektiğini söyledi. "Bireysel emeklilik soygunu da kiralık işçilik yasası da aslında kıdem tazminatının gaspı ile birlikte, sermaye açısından bütünlüklü bir stratejinin parçası. Elinde kalan son iş güvencesi kırıntısı olan kıdem tazminatı-



ni savunmak için işçi sınıfı tetikte olmalı" dedi. Türk-İş'in de DİSK'in de kıdem tazminatına dokunmanın genel grev sebebi olduğu şeklinde kararları bulunduğunu, işçi sınıfının da günü geldiğinde bu kararları uygulamak için tabandan basınç oluşturacak örgütlenmeleri, cepheleri kurması gerektiğini söyledi.

Panelin ardından tartışma bölümünde birçok fabrika işçisi söz alarak kendi fabrikalarındaki durumlardan söz etti. Söz alan bir metal işçisi patronların her fırsatta işçilerin kazanılmış haklarına saldırdığını, bu saldırılara karşı dik durabilmek için bir arada olmak gerektiğini dile getirdi. Başka bir işçi, kıdem tazminatı gaspına karşı bir cephe kurulması gerektiğine değinerek bu cepheyi Manisa'da bu salondan başlatma

çağrısı yaptı. Panelin sonunda söz alan genç bir işçi ise genç yaşına rağmen yıllardır fabrikalarda çalıştığını dile getirerek işçilerin patronlarca köleleştirildiğini, patronların sadece mesai saatlerini değil tüm hayatlarını kontrol altına aldıklarını söyledi. Bu düzenin değişmesi gerektiğini söyleyerek mücadeleyi büyütmek gerektiğini vurguladı.

Panelin son bölümünde tüm işçilerle beraber İşçinin Sesi Manisa faaliyetini büyütmeye karar verildi. Önümüzdeki dönemde örgütlenecek her türlü fabrika direnişinin, bu yıl içinde kaybettiğimiz Atlen Yıldırım ve öncü işçi Sevda Alyakut'a atfedileceği belirtildi.

Manisa Ferrero'da grev devam ediyor

Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Ferrero Çikolata fabrikasında grev devam ediyor. Fabrika yönetimi ile Tek Gıda-İş Sendikası arasında Haziran ayından itibaren devam eden toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde uzlaşma sağlanamaması sonucu grev kararı alınmış ve 9 Ekim'de tüm fabrika greve çıkmıştı. Beyaz yakalılarla birlikte 257 işçinin çalıştığı fabrikada üretim tamamen durdu.

İşçiler toplu sözleşmenin kendi istedikleri şartlar olmadan imzalanmasını kabul etmeyeceklerini ve o zamana kadar da greve kararlılıkla devam edeceklerini ifade ediyorlar. Manisa'daki tüm emekçileri grevle dayanışmaya davet ediyorlar. Grevin ilk gününden itibaren grev alanına sık sık ziyaretler düzenleyen Devrimci İşçi Partisi Manisa örgütü, Manisa Organize Sanayi Bölge-



si'ndeki işçiler için bir örnek teşkil eden Ferrero grevinin kazanımla sonuçlan-

ması için sınıf dayanışmasını son güne kadar sürdürmeye devam edecek.

Yüksel Endüstri'de direniş başladı



Kocaeli'nin Kandıra ilçesinde bulunan Yüksel Endüstri fabrikasında

sendikalaştıkları için işten atılan işçiler fabrika önünde direniş başladı.

2004'te kurulduğu günden beri asgari ücretle çalışan işçiler Birleşik Metal İş Sendikası'nda örgütlendiler ve yetki tespiti sürecini başlattılar. Patron ise "10 trilyonum var gerekirse hepsini harcarım ama sendikayı sokmamam" diyerek çareyi işçileri işten atmakta buldu ve ilk olarak bir işçiyi

işten çıkardı. Buna karşı direnişe geçen işçilere atılan işçinin geri alınacağı sözünü veren patron sözünde durmadı. 1 Kasım günü ise 72 kişinin çalıştığı fabrikada 65 işçiyi işten attı. Buna üzerine işçiler, fabrika önünde her türlü soğuga, yağmura, doluya rağmen şemsiyelerini açıp direniş ateşlerini yaktılar.

Patronun her türlü yıldırma çabasına rağmen işçiler kararlı. İşten ilk atılan işçi Erkan Endur, "Ucu nereye dayanırsa dayansın dışarıdan işçi sokmamaya kararlıyız, ya sendika ile sözleşme ya hiç" diyor.

Levent Dölek

Fiili durum

Türkiye'de başkanlık sistemi tartışması uzun süredir bir "fiili durum" tarifi üzerinden tartışılıyor. Seçilmiş Cumhurbaşkanı fiilen yürütme gücünü ele almış durumda, dolayısıyla bu fiili durumu başkanlık sistemi halinde yasallaştırılmıyorlar. Hukuku soyut bir ilkeler manzumesi zannedip ona ulvi bir takım değerler yükleyenler için anlaşılabilir ve kabul edilmez bir durum bu. Oysa hukuku, sınıf mücadelelerinin belirlediği bir üst yapı kurumu olarak tarif ederseniz durum değişecektir haliyle. Liberaller ve liberallere kanan solcular, memleketinde bir yeni anayasa tartışmasının olduğunu zannedip, bu tartışmaya kendi parlak fikirleriyle katılmaya çalıştıklarında, hukuku sınıf mücadelelerinden bağımsız bir alan olarak görme hatasına düştüler. KESK'in, DİSK'in, HDP'nin ve başkaca sol sosyalist yapıların onlarca anayasa taslağı, gazla, copla, mermiyle, canlı ve cansız bombalarla tahkim edilmiş bir fiili durum tarafından fütursuzca tarihin çöp sepetine atılmış durumda...

Neyse ki çok geç olsa da çoğunluk "çok iyi anayasa taslağı var" naifliğinden "bu ortamda yeni anayasa falan olmaz" gerçekçiliğine terfi etti. Ancak bu da tek başına bir ilericilik barındırmıyor. Zira Batı emperyalizminin baskısına bel bağlamanın ya da akliselim sahibi burjuvaların sağduyusunun galip gelmesini ummanın, parlak fikirlerle anayasa yapımına müdahil olma safdilliliğinden daha ilerci ve gerçekçi bir yanı yok. Peki, ne yapmalı? Oyunu kuralına göre oynamalı. Sınıf mücadelesini temel alıp, toplumun çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçilerin çıkarlarını yansıtan fiili durumlar oluşturulmalı. Nitekim sınıf mücadelesinin karşı saflarında yer alan AKP iktidarı bunu kendi sınıfı açısından bu şekilde yapıyor. Sadece başkanlık sistemi ile ilgili değil doğrudan işçi ve emekçinin haklarına saldırırken de aynı yöntemi uyguluyor.

Mesela kıdem tazminatı ve iş güvencesi konusunu ele alalım. AKP iktidarının kıdem tazminatı konusunda en çok başvurduğu argüman, fiilen işçilerin yüzde 90'ının kıdem tazminatını alamıyor olmasıdır. Madem işçiler fiilen kıdem tazminatını alamıyor, o halde kıdem tazminatını tümden kaldıralım ve yerine bireysel emeklilik mantığına dayanan bir fon sistemi getirelim. AKP'nin söylediği budur. İşçilerin hukuken tanınmış haklarını alabilmesi için düzenlemeler yapmak ya da fiilen patronları kıdem tazminatını vermeye zorlamak daha akla uygun bir çözüm olmaz mıydı? Tabii ki... Eğer iktidar bir sınıfın çıkarları üzerinde yükselmeyen ve AKP iktidarı da sermayeyi temsil etmiyor olsaydı...

Çalışma Bakanı Müezzinoğlu kıdem tazminatının fona devredilmesi ile birlikte 657 sayılı kanunda kamu çalışanlarına tanınan iş güvencesinin kaldırılmasının da gündemlerinde olduğunu açıkladı. Yani OHAL'de çıkarttıkları hukuk dışı KHK'larla fiilen iş güvencesinden mahrum bıraktıkları kamu emekçilerinin durumunu yasallaştırarak ve iş güvencesini ilânihaye kaldıracaklar. Nereden başlayacağımız açık. Kıdem tazminatı ve 657 ilk elde saldırı altında olan haklarımızdır. Bunlara tüm gücümüzle sahip çıkacağız. Yöntemimiz ise sınıfın gücüne yaslanan fiili ve meşru bir mücadele olmak zorunda. Zira işçi ve emekçinin güçlü olduğu alan burası. Diplomasi, lobicilik, sosyal diyalogculuk gibi yöntemleri esas almak ise tankın topun karşısına mızrakla, kılıçla çıkmaya benziyor.

Bu topraklarda grev hakkı tartışmayla, sosyal diyalogla, lobicilikle değil Kavel işçilerinin fiili greviyle kazanıldı. Sendikal örgütlerimiz icazetle değil fiilen kuruldu ve yaşatıldı. DİSK, 15-16 Haziran'da yüz binlerce işçinin ayaklanmasıyla DİSK oldu, KESK, kapısına vurulan kilitleri kırarak, mühürleri kırarak, Kızılay'da direnerek bugünlere geldi. İşçi sınıfının ve emekçilerin yeni fiili durumlar yaratacak gücü de geleneği de var.

Mesela OHAL, sermaye insafa geldiğinde, AKP'ye sağduyu hâkim olduğunda değil, ya fiilen uygulanmasına gerek kalmadığında ya da fiilen uygulanamaz hale geldiğinde kalkacaktır. Bu anlamda mücadeleyi ne kadar yükseltirsek, DİSK ve Türk-İş'in kıdem tazminatı için öngördüğü genel grev kararını ne kadar hayata geçirebilirsek, kıdem tazminatını ve iş güvencesini kaldırmanın fiili maliyetini ne kadar arttırabilirsek bu haklarımızı da o kadar koruyabileceğiz.

ODTÜ'de Eğitim-Sen üyeleri OHAL fırsatçılığına karşı direniş nöbetinde

2014 yılı Aralık ayında maaş promosyon ihalesi sürecinde üç gün boyunca ODTÜ'de hayatı durduran bir grev yaşanmıştı. 12 Eylül'den bu yana üniversitelerde yaşanan en büyük emekçi eylemi olma özelliği taşıyan ODTÜ grevinin ardından Eğitim-Sen'in işyeri temsilcisi önce asistan olarak çalıştığı işyerinde bir profesör tarafından darp edilmiş ardından da sudan sebeplerle işten çıkarılmıştı. Bu öğretim üyesi hakkında yapılan şikâyet hasıraltı edilirken konuyu protesto eden sendika üyelerine soruşturma açılmıştı.

Bu soruşturma dalgasının bir parçası olarak promosyon ihalesi sürecindeki grevde öncü olan yoldaşımız Araştırma Görevlisi Mert Kükrer hakkında devlet memurluğundan çıkarılma, üç sendika üyesi için de kınama cezası isteniyor. Bir diğer sendika üyesine ise kademe ilerlemesini durdurma cezası verildi.

Mücadele daha önce de kazandırmıştı

Aynı konuyla ilgili 2015 yazında da

iki sendika üyesinin disiplin cezaları ile işten çıkarılması girişimi kamuoyunun tepkisi nedeniyle başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Akademisyen, idari personel, işçi, taşeron işçi, öğrenci, mezun demeden tüm ODTÜ'lüler bu yanlış karar karşısında tepkilerini ortaya koymuşlardı.

Eğitim-Sen üyeleri Rektörlük önünde 17 gün sürecek bir direniş çadırı kurarken öğrenciler mezuniyet töreninde ses getiren protestolar düzenlemişlerdi. Tüm Türkiye'de ve hatta uluslararası aydınlar arasında çok geniş bir kamuoyu, verilen mücadelenin arkasında durmuştu. Bu birlikteliğin sonucu olarak ODTÜ Rektörlüğüne geri adım atılmış, dosyaların YÖK'ten çekilmesi sağlanmıştı.

Buna rağmen dosyaları işleme alan YÖK usul hataları ve suçlamaların ispatlanamaması sebebiyle soruşturmayı ODTÜ'ye geri yollamıştı. 12 Eylül askeri diktatörlüğünün üniversiteler üzerinde tahakküm aracı olan YÖK dahi konunun soruşturmayla çözülmeye ça-

lışılmasını eleştirmişti. Aynı olayda ODTÜ yönetiminin uzaklaştırma cezası verdiği bir öğrenci de karar mahkemeyle götürmüştü ve davada cezaya gerek olmadığı kanıtlanmıştı.

ODTÜ Rektörlüğünden OHAL fırsatçılığı

Bunlara rağmen sendikal faaliyete darbe vermek ve son yıllarda emekçilerin hak arama eylemlerindeki kabarışını söndürmek için ODTÜ yönetimi OHAL'i fırsat bilerek bir kez daha soruşturmaları gündeme getiriyor.

ODTÜ emekçileri ve öğrencileri ise seçmediği halde Tayyip Erdoğan tarafından ikinci sıradan atanan rektörün bu adımlarına pabuç bırakmaya niyetli değil. Eğitim-Sen Ankara 5 No'lu Üniversiteler Şubesi yaşanan hukuksuzluklar ve sendikal baskılara karşı direniş nöbeti başlattı.



Direniş nöbeti üç ana talep içeriyor: birincisi soruşturmaların ve cezaların geri çekilmesi, ikincisi ODTÜ'de sendikal faaliyeti ve örgütlenme hakkını engellemeye yönelik baskıların son bulması ve üçüncüsü ise ODTÜ'de yaşanan ve sistematik hale gelen mobbing ve hak ihlallerinin önüne geçmek için somut ve kurumsal önlemler alınması.

Direniş nöbeti başladı

Nöbet alanının kurulduğu ilk gün, bu üç talebin acilen yerine getirilmesi için sürecin takipçisi olma iradesiyle direniş alanında toplanan ODTÜ'den

ve Ankara'nın diğer üniversitelerinden Eğitim-Sen üyelerine, İstanbul'dan DİP'li eğitim ve bilim emekçileri de destek verdi. Öğrencilerin ve işçilerin nöbet alanının inşasına yoğun katılımlarının yanı sıra 100. Yıl mahallesi sakinleri de geçen sefer olduğu gibi direniş alanını güçlendirmek için hazır bulundu.

Sendika adına yapılan açıklamada "Sendikamız Eğitim-Sen, bu saldırıyı ODTÜ'nün on yıllara dayanan demokrasi ve mücadele kültüründen de beslenerek püskürtecek güç, azim ve olgunluğa sahiptir. Üyelerimizi, sendikamızı, yasal haklarımızı, üniversitemizi koruyacağız!" dendi.

Direniş nöbeti her geçen gün dayanışma ile güçlenerek sürüyor. Pek çok ODTÜ emekçisi nöbete bilfiil katılmasa da öğle aralarında ve buldukları her fırsatta alana gelerek destek veriyorlar. İlk hafta içinde 100. Yıl mahallesinden emekçiler aşure ve çorba dağıtarak eyleme destek olurken, ODTÜ çalışanları müzik dinletileri gerçekleştirdi. Ayrıca Eğitim-Sen üyeleri öğrencilerle direniş üzerine bir toplantı düzenleyerek önümüzdeki günlerde dayanışmayı nasıl büyüteceklerini konuştular. Çok sayıda öğrenci topluluğu da direnişe destek açıklaması yaptı.

Nöbet bir mücadele çağrısı

ODTÜ'de başlatılan bu direniş dönemsel olarak bir ilk olma özelliği taşıyor. Ülke çapında Eğitim-Sen üyeleri üzerinde ihraç, açığa alma ve soruşturmalarla büyük bir baskı kuruldu. ODTÜ'de yapılan eylem ise haksız ihraçlara ve iş güvencesinin yok edilmesine karşı mücadelenin sivri ucu niteliğinde.

Ayrıca ODTÜ emekçileri herkesi şu ifadelerle mücadeleye davet ediyor: "Tüm kamuoyunu haksızlıklar karşısında taraf olmaya, adil olmayan biçimde cezalandırılan üyelerimizle dayanışma içinde bulunmaya çağırıyoruz. Bugün soruşturma ve cezalarla üzerlerine gelinen üyelerimiz, Melih Gökçek ODTÜ ormanından yol geçirmesin diye haftalarca direnenlerdendir. Berkin Elvan'ın öldürülmesi ve Soma katliamına duyduğumuz öfkenin sokağa dökülmesi için yaptığımız eylemlerin örgütleyicisi ve parçası olmuştuk. 10 Ekim'de Ankara Garı'nda 'katliamlar ülkesi olmayacağız' diyenlerin içindedirler. Arkadaşlarımızı savunmak için burada kuracağımız barikat şüphesiz memleketin gelecekte daha iyi bir yer olması için ülkenin dört bir yanında yapılanlara nazikane bir katkı olarak yerini alacaktır."

Mert Kükrer kimdir?

ODTÜ'de sendikal faaliyetleri nedeniyle devlet memurluğundan çıkarılması istenen Mert Kükrer, 2002 yılında henüz lise öğrencisiyken Irak'ın ABD tarafından işgaline karşı düzenlenen protestolar sırasında Devrimci İşçi Partisi'nin öncülü İşçi Mücadelesi saflarında mücadeleye ilk adımını atmış bir araştırma görevlisidir.

Üniversite öğrenimine ODTÜ'de genetik alanında devam ettiği 2004-2009 yıllarında öğrenci hareketi içerisinde aktif olarak yer almıştır. 2009 yaz aylarında öğrenci harçlarına fahiş zamlar yapılma girişimine karşı Ankara'da kitlesel eylemler örgütlenmesine ön ayak olmuştur. Bu mücadele sonucunda zamlar geri çekildiği gibi bir süre sonra da tamamen kaldırılmıştır.

Aynı yılın Aralık ayında başlayan Tekel işçilerinin özelleştirmeye gelen hak kayıplarına karşı mücadelesinde 78 gün bilfiil aktif biçimde direniş alanında bulunmuştur. Hareketin başarıya ulaşması için parti tarafından gerçekleştirilen müdahalelerin Tekel işçileri arasında yayılması için yoğun çaba gösteren, işçi sınıfının bu büyük ayağa kalkışında siyasal bilincini ve sınıf içinde çalışma deneyimini pekiştiren genç kuşak partililer arasında yer almıştır.

2010 yılında araştırma görevlisi kadrosunda işe başlamıştır. Akademik faaliyetleri sırasında nesli tehlike altında olan memeli ve kuş türleriyle ilgili çalışmalar yapmış, ekoloji, evrim ve yaban hayatı genetiği üzerinde uzmanlaşmıştır. Yüksek lisans tezinde piyasanın, kâr amacı güden şirketlerin, burjuvaziye yaslanan çevreci vakıfların ve devlet bürokrasisinin arıların genetik çeşitliliği üzerindeki yıkıcı etkilerini



odaklanmıştır.

Eğitimin laik ve bilimsel temellerinin aşındırılması çabaları karşısında düzenlenen pek çok etkinlikte evrim teorisi üzerine sunumlar gerçekleştirmiştir. Tartışmalarda kendisini, sıklıkla burjuva aydınlanmacılığının halkı suçlaması üzerinden yürüten, emekçilerden kopuk "evrim" mücadelesinin karşısında konumlandırmıştır. Mert Kükrer konuşmalarında, bilimsel düşüncelerin benimsenmesi tarihinin toplumların ve sınıfların tarihi içinde ele alınması gerektiğini vurgulamış ve durumdan memnun olmayan gençleri, eğitimcileri, bilim insanlarını Batıca laik burjuvazinin hegemonyasından koparak proletarya saflarında kapitalizme karşı örgütlü mücadeleye, "devrim" mücadelesine çağırmıştır.

2008-2009 asistan mücadeleleri deneyiminden hareketle üniversitelerde sürmekte olan sınıf kavgasına odaklanma ihtiyacını kavrayarak sendikal mücadele içinde bulu-

nan Kükrer, 2014 yılından bu yana Eğitim-Sen Ankara 5 No'lu Üniversiteler Şubesi'nin yürütme kurulunda yer almaktadır.

Mert Kükrer ODTÜ'de öğretim üyelerinin, asistanların, idari personelin ve taşeronundan kadrolusuna işçilerin birleşik bir mücadele yürütmesi için yoğun çabalar sarfetmiştir. Tayyip Erdoğan'ın uydurmak için geldiği ODTÜ'den kovulması, Berkin Elvan'ın ölümüne tepki olarak ve Soma'daki madenci katliamının hesabının sorulması için düzenlenen boykot, iş bırakma ve protestoların aktif bir örgütleyicisi olarak yer almıştır. ODTÜ Ormanı'ndan yol geçirilmesine karşı verilen mücadelenin temsilcilerinden biridir.

12 Eylül'den bu yana üniversite emekçilerinin en büyük iş bırakma eyleminin öncülü arasında yer almıştır. 2014 Aralık ayında üç gün boyunca ve 1000'in üzerinde emekçinin -işçi, idari personel, asistan - katılımıyla süren, yemekhaneden kütüphaneye bütün

birimlerin kapatıldığı gerçek bir iş bırakma eylemi olan ODTÜ promosyon grevi üniversite sınıf mücadeleleri tarihinde yerini almıştır.

Bu faaliyetleri nedeniyle hakkında açılan disiplin soruşturmasıyla kamu görevinden çıkarmak üzere dosyası YÖK'e gönderilince işten atılan diğer emekçiler gibi yapmış, ODTÜ Rektörlüğü önünde 17 gün ve gece süren bir çadır direnişi gerçekleştirmiştir. ODTÜ içinde ve dışında kamuoyunun büyük sahip çıkışı sayesinde soruşturma geri çekilmiştir. Soruşturmanın bir buçuk yıl sonra OHAL fırsatçılığıyla yeniden canlandırılması ve işten atılma tehdidinin tekrar gündeme gelmesi üzerine hâlâ sendikası Eğitim-Sen ile beraber ODTÜ Rektörlüğü önünde direniş nöbetini sürdürmektedir. Sürmekte olan direniş OHAL'e, haksız ihraçlara ve iş güvencesinin yok edilmesine karşı verilen mücadelenin sivri uçlarından biri olarak görülmektedir.

FETÖ ile mücadele kılıfı içinde emekçilere karşı sınıf mücadelesi!

İhraç edilen akademisyenler, sendikacılar, öğretmenler hepsi teker teker kurumları için önemli kayıplardır. Ancak tüm bunlar işçi sınıfının karşı karşıya olduğu daha büyük saldırının içerisinde bir anlam kazanıyor. Hem bu insanların haklarının iade edilmesi hem de OHAL'in kaldırılması için ise saldırının muhatabı olan büyük gücü yani kamu çalışanıyla işçisiyle işçi sınıfını seferber etmek, sınıf mücadelesini yükseltmek gerekiyor.

675 ve 676 sayılı OHAL KHK'ları ile kamuda büyük bir tasfiye dalgası geldi ve buna ek olarak bir dizi haber ajansı, gazete ve dergi de kapatıldı. 10 binden fazla kamu çalışanının kamu görevinden tek kararla ihraç edildiği KHK listesinde sayısı tam olarak açıklanmakla birlikte yüzlerce KESK üyesi de yer alıyor. Batman Eğitim-Sen gibi tüm yönetim kurulu ihraç edilen yerler, İstanbul Üniversitesi'nde olduğu gibi mücadelenin en önünde yer alan kamu çalışanlarının hedef seçilmesi, doğrudan bir sınıf saldırısına işaret ediyor. Yetmiyor, özelleştirilmesi için hazırlıkların ilerlediği Zonguldak kömür madenlerinde çalışan ilerciler mühendisler ve mücadeleci işçiler uzaklaştırılıyor. Sözde FETÖ ile mücadele bulutunun ardına gizlenmiş açık sınıf mücadelesi!

Yeni KHK ile ihraç edilenler arasında İstanbul Üniversitesi'nin özel bir yeri olduğu da görülüyor. Listede Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı ve İ.Ü. İktisat Fakültesi Araştırma Görevlisi Levent Dölek de var. Levent Dölek'le birlikte ihraç edilen Hukuk Fakültesi araştırma görevlileri Barkın Asal ve Cemil Ozansü, İletişim Fakültesi'nden Doç. Dr. Deniz Morva Kablamacı,

Mühendislik Fakültesi'nden Yrd. Doç. Dr. Savaş Karabulut, Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden Yrd. Doç. Dr. Erhan Keleşoğlu, 2008-2009'da İstanbul Üniversitesi'nde AKP'nin cemaat kadroları eliyle 50d maddesini kullanarak yapmaya çalıştığı büyük tasfiyeye karşı direnişin önde gelen ve sembol isimleri. Her biri o dönem harekete önderlik eden Temsilciler Kurulu'nda temsilcilik yapan insanlar. Deniz Morva Kablamacı geçtiğimiz yıl bu mücadeleyi "50d'yi bal eyledik" ismiyle belgesel film haline getirmişti. Yine Prof. Dr. Hakan Ongan da sol ve sosyalist kimliği ve tutarlı duruşu ile öne çıkan isimlerden. Eski HDP milletvekili Sezai Temelli, tutuklu öğrencilerle dayanışma inisiyatifi ve Barış için Akademisyenlerin önde gelen ismi Zeynep Kıvılcım da ihraç edilenler içinde yer alıyor. Eğitim-Sen üyesi Taylan Eren Yenilmez ise daha önce gözaltına alınmış, hakkında hiçbir delil bulunamayınca serbest bırakılmıştı. O da KHK ile ihraç edildi.

Her şey, AKP ne kadar biz halka karşı ilan etmedik dese de OHAL'in de KHK'ların da emekçi halkı hedef aldığını gösteriyor. Özellikle DİHA, Jinha gibi haber ajanslarının, Özgür



3 Kasım'da Beyazıt'ta İstanbul Üniversitesi önünde, birçok kurumun çağrısıyla yapılan, öğrencilerin de katıldığı kitlesel eylemde Levent Dölek konuşmactı.

Gündem gazetesinin, Evrensel Kültür dergisinin kapatılmasının darbe girişimiyle alakası olmadığı açık. Bunlar halkın haber alma hakkını engellemeye, mücadele kanallarını tıkamaya yönelik somut adımlar. Rektörlük seçimlerinin kaldırılması ise Erdoğan'ın inşa etmeye çalıştığı istibdat rejimi için sembolik bir öneme sahip. KESK'e yönelik baskılar ise AKP iktidarının tüm kamu çalışanlarının 657 sayılı yasadaki tanımlanan iş güvencesine saldırma planlarının karşısındaki en önemli engeli kaldırmaya yönelik. Bazı kamu çalışanı sendikaları kapatıldı, KESK üyelerinden çok daha fazla sayıda başka sendikalara üye ya da sendikasız kamu çalışanı cemaat

mensubiyeti sebebiyle ihraç edildi. Ancak bunlar kendi başının derdine düştü. Örgütlü bir karşı duruş potansiyeli gösteren, gerçek bir sendikal mücadele geleneği olan kişiler ise KESK üyeleri. Onların ihraçı mücadeleyi kırmayı ve böylece tüm emekçilerin haklarının gasp edilmesini hedefliyor.

657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'ndaki iş güvencesi ile birlikte işçilerin elinde kalan son kazanım olan kıdem tazminatının kaldırılması da gündemde. Bu iki gündem AKP hükümeti tarafından hep birlikte anılıyor. AKP iktidarı OHAL'i fırsat bilerek DİSK'in ve Türk-İş'in kırmızı çizgi ilan ettiği kıdem tazminatı hakkına saldırmak için de

kolları sıvamış vaziyette. Dolayısıyla Levent Dölek yoldaşımızın da ihraç edildikten sonra söylediği gibi "geriye dönecek bir üniversite yaşanacak bir ülke kalması için mutlaka direnmek ve mücadele etmek" gerekiyor. İhraç edilen akademisyenler, sendikacılar, öğretmenler hepsi teker teker kurumları için önemli kayıplardır. Ancak tüm bunlar işçi sınıfının karşı karşıya olduğu daha büyük saldırının içerisinde bir anlam kazanıyor. Hem bu insanların haklarının iade edilmesi hem de OHAL'in kaldırılması için ise saldırının muhatabı olan büyük gücü yani kamu çalışanıyla işçisiyle işçi sınıfını seferber etmek, sınıf mücadelesini yükseltmek gerekiyor.

Levent Dölek kimdir?

675 sayılı OHAL KHK'sı ile İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'ndeki araştırma görevlisi konumundan uzaklaştırılan ve devlet memurluğundan çıkarılanlardan Levent Dölek, Devrimci İşçi Partisi'nin Genel Başkan Yardımcısı'dır. Dölek liseyi İzmir'de bitirdikten sonra lisans derecesini iktisat alanında görev yaptığı fakültede almış, Çin Halk Cumhuriyeti'nin ekonomik dönüşümü üzerine yüksek lisans tezi ile işgücü piyasalarında işsizlik konulu doktora tezini de aynı fakültede savunmuştur.

Dölek İstanbul Üniversitesi'nde verilen bütün toplumsal mücadelelerin daima en önünde yer almıştır. 2008-2009'da İstanbul Üniversitesi'nde AKP'nin cemaat kadroları eliyle 50d maddesini kullanarak yapmaya çalıştığı büyük tasfiyeye karşı direnişin önde gelen sembol isimlerinden biridir. Üni-

versitenin taşeron işçilerinin mücadelesine her zaman omuz vermiştir. Öğrencilerin gösteri ve protesto haklarını üniversite yönetimine, özel güvenliğe ve polise karşı fiili olarak birçok defa savunmuştur. Eğitim-Sen İstanbul 6 No'lu Üniversiteler Şubesi'nin en aktif üyelerinden biridir. Uzun yıllar boyunca sendikaların İstanbul Üniversitesi temsilcisi olarak görev yapmıştır. Levent Dölek, 2014 yılında çıkarılan bedelli askerlik yasasına karşı "bu yasa, ya paranı ya canını yasasıdır" şiarıyla mücadele açmış, bedelli askerliğin işçi köylü çocukları askerlik yaparken burjuva sınıfının çocuklarını askerlikten muaf tutmanın ve tabanında halkın hizmet verdiği bir ordu yerine halka daha gaddar davranabilecek profesyonel ordunun gelişmesini sağlamanın bir aracı olduğunu yazılıyla, televizyon konuşmalarıyla ortaya koymuştur. Kendisi de bu fikirleriyle

tutarlı biçimde yasadaki yararlanma hakkını elinin tersiyle iterek askerliğini er olarak yapmıştır.

Levent Dölek sadece kamu çalışanları sendikal mücadelesinde aktif olarak yer almakla yetinmeyip işçi sınıfının fabrikalarda örgütlenmesi için Bursa'dan Manisa'ya Türkiye'nin çeşitli kentlerinde işçiler arasında yoğun çalışma yapan bir sosyalist militandır. 2009-10 döneminde Tekel işçilerinin Sakarya direnişinde ve 2015 Bursa fiili metal grevinde ve ertesinde işçilerle aktif biçimde el ele çalışmıştır.

Dölek, Gerçek gazetesinin köşe yazarıdır. Gazetenin sitesinde sık sık yazıları yayınlanmıştır. Devrimci Marksizm dergisinin Geniş Kurulu'nda görev yapmaktadır. Bu dergide dünya ve Türkiye üzerine çeşitli teorik yazıları yayınlanmıştır. Devrimci İşçi Partisi adına çeşitli konferanslara katılarak konuşma yapmıştır.



TTK'yi özelleştirme saldırısından kurtarmak için mücadeleye

TTK yıllar sonra yeniden özelleştirme tehlikesiyle karşı karşıya. Bu durum sadece sözlü olarak ifade edilmedi. Aynı zamanda Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'nın TTK'ya bağlı 5 müesseseden biri olan Karadon için gönderdiği, envanter listesini istediği, kurumun özelleştirme kapsamına alındığını belirttiği bir yazıyla da resmen ilk adım atılmış oldu. Maden işçileri bu saldırıya karşı sendikalarıyla birlikte 14 Temmuz'da "Soma'yı Ermenek'i unutmamak. Özelleştirmeyle meydanlarda ölürüz" diyerek kitlesel bir eylemle mücadeleyi başlatmıştı.

Fakat aradan geçen süre boyunca hiçbir yetkili çıkıp da "TTK özelleştirilmeyecektir" açıklamasında bulunmadı. Aksine, çeşitli vesilelerle konuya değindiklerinde kurumun yeniden yapılandırılacağını ifade ederek özelleştirmeden vazgeçilmediğini gösterdiler. Genel Maden İşçileri Sendikası (GMİS) yöneticileri de Ankara'da yapmış oldukları görüşmelerden tatmin edici sonuçlar elde edemediler. Bu süreçte maden işçilerinin ve sendikaları GMİS'in "TTK'ya işçi alınsın" talebi doğrultusunda en ufak bir adım dahi atılmadı.

TTK'ya yapılan bu özelleştirme saldırısı, yıllardır patronlar lehine uygulanan bilinçli bir politikanın sonucudur. 1990 sonrası bütün hükümetler bu politika doğrultusunda hareket etmiş, en büyük hamleyi de AKP hükümeti gerçek-



leştirilmiştir. Yıllarca kuruma emekli olan işçi sayısından daha az sayıda işçi alınmış, 2009'dan itibaren de alımlar durdurulmuştur. Böylece TTK, zarar eden bir kurum gibi gösterilmek istenmiştir. Bu anlamda "TTK özelleştirilmezse kapanır" söylemi koca bir yalandan ibarettir. Sonuçta hiçbir özel şirket bile kâr etmeyeceği bir işe girmez. Sorun zaten TTK'nın zarar edip etmeme meselesi de değildir. Bu, özelleştirmeye bahane oluşturmak için devletin yapması gereken planlama sorumluluğunu üstünden atmaya çalışmasıdır.

TTK'ya yapılan bu özelleştirme saldırısı, yıllardır patronlar lehine uygulanan bilinçli bir politikanın sonucuydu, özelleştirmeyi durduracak olan da işçiler lehine ortaya konulacak bilinçli bir politika olacaktır. Bu mücadele sadece bir kısım maden işçisinin değil, aynı zamanda özel sektör dâhil Türkiye'deki bütün maden işçilerinin mücadelesidir. Eğer TTK özelleştirilirse ya da özelleştirmeye gidecek bir yeniden yapılandırma formülüne müsaade edilirse, maden

işçilerinin Soma'da olduğu gibi daha fazla katliamla karşı karşıya kalması kaçınılmazdır. Bu mücadele sadece maden işçilerinin değil, aynı zamanda tüm Türkiye işçi sınıfının mücadelesidir. Eğer bu saldırı bertaraf edilemezse çok önemli bir mevzi kaybedilmiş olacak, güvencesiz ve denetimsiz çalışmaya bir kapı daha aralanmış olacaktır. Mevcut güvenceli alanların kaybediliyor olması, zaten güvencesiz bir şekilde çalışan ve yıllardır kadro bekleyen taşeron işçilerinin mücadelesini de olumsuz etkileyecektir. İşte bu bakımdan maden işçilerinin mücadelesi tek başına kendi mücadeleleri değildir. Maden işçileri bu süreçte tüm Türkiye işçi sınıfına örnek olacak bir mücadeleye hazırlanıyorlar ve bu yanı sıra büyük bir sorumluluk taşıyorlar. TTK'yi özelleştirmek isteyenler yıllardır durmadan nasıl hesaplar yaptılarsa, planlar oluşturulduysa, işçiler de gelecek yılların hesabını yaparak bu mücadeleye kararlı bir şekilde sarılmalı ve sendikalarını da sonuç alıcı adımlar atmaya zorlamalıdır.

Özelleştirmede OHAL fırsatçılığı: TTK ve TP işçilerine KHK saldırısı!

Tayyip Erdoğan, yakın zamanda ülkenin bütün kaynaklarını hizmetine sunmak istediği bir "milleti" tarif etmişti. Bu "millet"ten kasıt bu ülkenin emekçileri değil, sermaye sınıfının temsilcileri yani işverenlerdi. 4 Ağustos günü TOBB başkanlarına hitaben yaptığı konuşmasında karşısındaki işverenleri işaret edercesine iki elini açıp "Artık bu ülkenin kaynakları, imkânları, potansiyeli hiç kimsenin değil, sadece ve sadece milletimizin hizmetinde olacaktır!" diyerek net bir şekilde ifade etmişti bunu. Bu toplantıda işçinin payına ise "kapıya konmak" düşmüştü.

Bugünlerde iki büyük kamu kurumunun özelleştirilerek sermayenin hizmetine sunulması gündemde: Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) ve Türkiye Petrolleri (TP). Ancak bu, hükümetin hesap ettiği kadar kolay olmuyor. Her iki kurumun işçileri, AKP hükümetinin bu özelleştirme hamlesine direnişle karşılık veriyor: Genel Maden İşçileri Sendikası (GMİS) üyesi işçiler TTK'nın özelleştirilmesine Zonguldak'ta kitlesel bir eylemle cevap verdiler. Petrol-İş üyesi işçiler de TP'nin yürüttüğü faaliyetlerin başka şirketlere devri yoluyla küçültülmesine karşı Adıyaman, Batman ve Trakya Bölge Müdürlükleri ile Ankara'daki genel müdürlükte yarım günlük iş bırakma eylemiyle.

AKP hükümetinin bu yolda kullandığı bir diğer hamle "torba kanun" olmuştu. Yüzden fazla kamu kurumunun özelleştirilmesini hızlı bir şekilde gerçekleştirmek için bu torba kanunun içine bir madde eklemişler ancak işçilerin yükselen tepkisinden korktukları için o maddeyi tasarıdan çıkarmak zorunda kalmışlardı.

Özelleştirme yolunda her yolu deneyen hükümet, bu kez de OHAL'i bir fırsata çevirerek işçilere saldırıyor. 29 Ekim günü yayımlanan Kanun Hükmünde Kararname ile TTK ve TP bünyesinde çalışan ve özelleştirmelere karşı mücadele eden sendikalı işçiler hukuksuz bir şekilde ihraç edildi. TTK'dan ihraç edilenler, GMİS üyesi ve KESK'e bağlı Enerji, Sanayi ve Maden Kamu Emekçileri Sendikası (ESM) şube yöneticisi ve üyeleri. TP'den ihraç edilenler ise Petrol-İş üyesi işçiler. Söz konusu her iki kurumdan da özelleştirmeye karşı mücadele eden sendikalı emekçilerin ihraç edilmesi, bu operasyonun bir nokta atışıyla mücadeleyi kırmak için planlı bir şekilde yapıldığını gösteriyor.

Hükümetin bu KHK saldırısını da boşa düşürecek, arkadaşlarının işe geri dönmelerini sağlayacak olan işçilerin özelleştirmelere karşı yılmadan mücadeleyi büyütmeleri olacaktır. İşçiler, bu süreçte paylarına düşenin "kapıya konmak" olmadığını göstermelidirlir!

KESK'i KESK yapan fiili meşru mücadele geleneğidir! Diploması, sosyal diyalog ve göstermelik eylemler değil!

Kamu Emekçisinin Sesi olarak KESK ve bağlı sendikalarda fiili ve meşru mücadele anlayışının tekrar geçerli kılınması gerektiğini düşünüyoruz. Bunu geçmişimize yönelik saygının bir gereği olarak değil içinden geçtiğimiz süreci göğüsleyebilmenin tek yolu bu olduğu için savunuyoruz. Kamu emekçileri nezdinde bu mücadele anlayışını geliştirmek için hiçbir çalışma yapmadan, üyelerin böyle bir mücadeleye hazır olmadığına ya da eylem istemediklerine yönelik afaki söylemleri ise reddediyoruz.

AKP iktidarı OHAL fırsatçılığı ile KESK'li kamu emekçilerine yoğun şekilde saldırıyor. Hukuksuz KHK'ları gerekçe yapıp 9 bin 843 öğretmeni bir seferde açığa aldılar. KHK ile akademisyenleri kamu görevinden çıkardılar. Saldırı sadece bunlarla da sınırlı değil. Eğitim-Sen Manisa Şube Başkanı'nın Nusaybin'de yapılan basın açıklamasına katılması dolayısıyla açığa alınması da, ODTÜ'de 19 Aralık'ta promosyon ihalesi dolayısıyla yapılan grevin öncüsü Eğitim-Sen Ankara 5 No'lu Şube Örgütlenme Sekreteri Mert Kükrer'in, grev dolayısıyla kamu görevinden çıkarılmak istenmesi de OHAL'den üstüne vazife çıkaran yerel fırsatçı idarecilerin marifeti olarak karşımıza çıkıyor.

Kamu emekçilerinin tek gerçek sendikası

KESK ağır bir saldırı altında. Sadece kamu emekçilerine yönelik açığa almalar ve ihraçlar değil, aynı zamanda yaratılan korku ortamında kamu emekçilerinin sendikalarından istifa etmesi de büyük bir tehdit. KESK ve bağlı sendikalarının olmadığı ya da bu sendikaların etkisizleştirildiği bir durumda kamu çalışanları toptan sendikasılaşmış olacaktır. Zira grevli toplu sözleşme hakkının fiilen kullanılmadığı bir ortamda kamu emekçilerinin sendikal mücadelesi ancak fiili ve meşru şekilde yürütüle-



bilir. Bu noktada kamu emekçilerinin önünde KESK'ten başka alternatif yoktur. Memur-Sen AKP iktidarının memurudur. İktidarın verdiğiinden bile düşük zamlara imza atmış, kendi üyesini korumaktan aciz bir kukla yapıdır. Kamu-Sen ve Birleşik Kamu-İş ise milliyetçi bir çizgide, hükümetten ziyade KESK'e muhalefet ederek varlıklarını sürdürmektedir. KESK ise fiili ve meşru mücadele geleneği ile kamu emekçilerinin tek seçeneğidir. KESK yoksa kamu emekçisinin sendikası da yoktur.

Diplomasi mücadelenin yerine ikame edilmemelidir

KESK'e yönelik saldırılara işte bu perspektifle yaklaşmak ve mücadele anlayışını bu temelde belirlemek gerekir. KESK, saldırıları kendi güçlü

ve deneyimli olduğu alanda yani fiili ve meşru mücadele ile püskürtebilir. KESK'in başarılı ve köklü bir diplomasi, lobicilik, sosyal diyalog deneyimi yoktur. Oysa son dönemde KESK'in yönelişinde bunların hâkim olmaya başladığını görüyoruz. Saldırlara karşı bakanlık, milli eğitim müdürlükleri, YÖK ve rektörlükler nezdinde yapılan diplomatik görüşmeler esas alınırken, eylemlerde dostlar alışverişte görsün mantığı öne çıkıyor. Diplomasiye, muhataplarla görüşmeye karşı değiliz. Ancak diplomasi mücadelenin yerine ikame edilmemelidir. Fiili ve meşru mücadele esas alınmalı, diplomasi buna tâbi olmalıdır. Sendikal mücadelede eylemler, diplomasiye sonuç alınmadığında devreye sokulacak bir araç değildir. Tersine diplomasi eylemlerin sonuç alması için bir araçtır.

Sadece KESK'in mücadele tarihi değil son dönemdeki mücadeleler de fiili ve meşru mücadelenin esas alınması gerektiğini göstermektedir. Açığa alınan öğretmenlerden en ciddi ve hızlı geri dönüşler Dersim'de olmuştur. Dersim, en etkili diplomasi yürütüldüğü değil, en kitlesel ve etkili eylemlerin yapıldığı şehirdendir. Buna karşılık "diplomatik mücadelenin" esas alındığı yerlerde, bakanlığın verdiği sözlerden, olumlu görüşmelerden bahsedilip yakında geri dönüşlerin olacağı söylenece de herhangi bir gelişme yoktur. Bakanlık KESK'i, KESK açığa alınmış kamu emekçilerini oyalama konuma gelmiştir. Kaldı ki idare nezdinde yapılan diplomatik girişimlerin sonucunda kısmi geri dönüşlerin olması kendi başına bir kazanım olarak görülmez. Eğer böyle yaklaşırsa geri dönmeyenlerin "terörle iltisaklı" olduğuna dair bir düşünce oluşmasına katkı sunulmuş olunur. Oysa açığa alınan ya da ihraç edilen emekçiler hakkında su ana kadar tek bir delil ortaya konmamıştır. Geri dönmeler olsa da hükümetin OHAL keyfiyeti sürmektedir. KESK, tüm kamu emekçilerinin gasp edilmiş hakları geri verilinceye kadar mücadeleyi sürdürme kararlılığı içinde olmalıdır.

AKP'nin hedefi 657

Yine, devletin elinde rehine olarak tuttuğu açığa alınmış kamu emekçileri-

nin çoğunluğu geri dönse bile 657 üzerindeki tehdit sürmektedir. AKP'nin 657'deki iş güvencesini kaldırmak üzere saldırması halinde açığa almalar çok daha büyük ve kapsamlı bir emekçi kıyımı bizi bekleyecektir. 657'deki iş güvencesi kazanımına sahip çıkmak için bugünden mücadelesinin yükseltilmesi, gelecek saldırılara karşı da sendikamızın örgütlenişinin tahkim edilmesi anlamını taşır. Bugünden saflarımıza yerleşen atalet ise gelecek saldırılar karşısında bizleri felç edebilir.

Geldiğimiz aşamada Kamu Emekçisinin Sesi olarak KESK ve bağlı sendikalarda fiili ve meşru mücadele anlayışının tekrar geçerli kılınması gerektiğini düşünüyoruz. Bunu geçmişimize yönelik saygının bir gereği olarak değil içinden geçtiğimiz süreci göğüsleyebilmenin tek yolu bu olduğu için savunuyoruz. Kamu emekçileri nezdinde bu mücadele anlayışını geliştirmek için hiçbir çalışma yapmadan, üyelerin böyle bir mücadeleye hazır olmadığına ya da eylem istemediklerine yönelik afaki söylemleri ise reddediyoruz. Başta KESK ve bağlı sendikaların yönetimleri olmak üzere tüm şube yöneticilerini, işyeri temsilcilerini ve aktif sendika üyelerini fiili ve meşru mücadele anlayışı temelinde sendikamıza sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Kamu Emekçisinin Sesi

FETÖ'ne zaman kuruldu?

Cumhurbaşkanı, hükümet ve yargının sözcüleri, Fethullah Gülen cemaatinin bir terör örgütü olduğunu ısrarla ifade ediyorlar. "FETÖ" kısaltması tam da bunu ifade ediyor. Madem bu böyle o zaman biz de soruyoruz: FETÖ'ne zaman kuruldu?

Örgüt, tanım gereği, bir ortak amaç uğruna birlikte çalışan insanların bilinçli olarak kurdukları bir yapıdır. Kendiliğinden, mantar gibi çıkmaz ortaya. Terör örgütü, hem yasadışı olduğu, hem de silah, istihbarat, kadro, büyük para vb. gerektirdiği için bilinçli karara ve planlamaya daha da çok ihtiyaç duyar. Öyleyse soruyoruz: FETÖ'yi kuran bilinçli karar ne zaman verilmiştir?

Bu konuda AKP hükümeti şaşkın ve çelişik açıklamalar yapıp duruyor. En son AKP'nin Afyonkarahisar'da topladığı kampta yaptığı konuşmada Başbakan Binali Yıldırım bu çelişkilerin en ileri biçimini ortaya koydu.

Yıldırım önce kesin bir dille şöyle diyor: "Fethullahçı Terör Örgütü (FETÖ), AK Parti döneminde doğmamıştır..." Tam da bizim sorduğumuz soruya cevap vermiş Yıldırım. O zaman soralım: ne zaman doğmuştur?

Yıldırım bu cümlelerin devamında FETÖ'nün AKP döneminden çok önce kurulduğunu iddia ediyor: "Fethullahçı Terör Örgütü (FETÖ), AK Parti döneminde doğmamıştır, FETÖ, AK Parti döneminde palazlanmamıştır. Bu terör örgütünün sanki AK Parti döneminde kurulmuş, güçlenmiş gibi gösterme gayreti içinde olanlar var. Bunlar kendi kusurlarını, yanlışlarını örtmenin telaşı içindedir. Bu kanlı örgütün geçmişi ta 1960 yılların sonlarına kadar gider."

Buradan bir tek şey anlaşılabilir. FETÖ 1960'lı yılların sonunda kurulmuştur. O zaman cumhurbaşkanının da ifade ettiği gibi AKP cemaate destek olmakla, "Ne istediniz de vermedik?" diye sorulacak bir ilişki içinde olmakla, bilerek ya da bilmeyerek bir terör örgütüne destek olmuş olmaktadır! Ama aynı konuşmada Yıldırım, FETÖ'nün kuruluşu için bir de bambaşka bir tarih daha veriyor: 17-25 Aralık. Bakın ne diyor: "Bizim için kırmızı çizgi, terör faaliyetinin başladığı gündür, o da 17 Aralık'tır."

"Siz" kimsiniz? Yargı adına mı konuşuyorsunuz? Yoksa yargının sizin talimatlarınızla çalışmakta olduğunu itiraf ediyor

olabilir misiniz?

Ama bundan daha da önemli şu: 17 Aralık 2013 "AKP dönemi" değil midir? Demek ki FETÖ aslında AKP döneminde kurulmuş!

Yıldırım diyecektir ki, "biz o aşamadan itibaren işbirliği yapmadık". O zaman soralım: neden 17-25 Aralık kuruluş tarihi? Elcevap: "Bu örgüt ilk defa devletle bilek güşesine 17 Aralık'ta başlamıştır."

Şimdi çocuk çocuk bile bilir ki, bir terör örgütü ilk eylemine girdiği gün kurulmaz. O eylemi yapmak için daha önce teşkilat, gizlilik, kadrolar, sızma, istihbarat, gibi hazırlıkları yapması gerekir. FETÖ dört bakanın ve oğullarının yolsuzluk dosyalarını istihareye yatarak mı elde etti? Öyleyse binlerce yarıç, savcı ve polis şefini neden hemen bu olayların ardından görevlerinden aldınız? Demek ki örgütlenme daha önce başlamış! Yani kaçış yok: FETÖ AKP döneminin en azından bir bölümünde, AKP onunla işbirliği yaparken terör örgütü imiş.

Bir örgütün kuruluş tarihini hem 1960'lı yılların sonu, hem de 2013 diye vermek epey marifet. Ama bu AKP'yi kurtarmıyor.

Yıldırım "AKP döneminde kurulma-



di" tezini neye dayandırıyordu? Yukarıdaki alıntıdan okuyalım: "Bu terör örgütünün sanki AK Parti döneminde kurulmuş, güçlenmiş gibi gösterme gayreti içinde olanlar var. Bunlar kendi kusurlarını, yanlışlarını örtmenin telaşı içindedir. Bu kanlı örgütün geçmişi ta 1960 yılların sonlarına kadar gider."

Ama aynı konuşmada Yıldırım Meclis'te Darbeleri Araştırma Komisyonu'na verdiği ifade de AKP'yi suçlayan eski Genelkurmay başkanı Hilmi Özkök'e de verip veriyor: "Eski bir Genelkurmay başkanı çıkıp diyor ki 'Biz 2004'te uyardık.' Ne uyardınız kardeşim, karara bakıyoruz, 'Nur cemaati ve hizmet

hareketi izlenmelidir.' Ne zamandan beri cemaatler terör örgütü oldu? Bizim için kırmızı çizgi, terör faaliyetinin başladığı gündür, o da 17 Aralık'tır."

Ee, madem 17 Aralık 2013 tarihinden önce FETÖ sadece bir cemaati, daha önceki iktidarların sözcüleri neden "kendi kusurlarını, yanlışlarını örtmenin telaşı içindedir?" Cemaat suç değilse, 17 Aralık'tan önce terör örgütü yoksa onların da "kusuru, yanlış" olmaz ki telaşlınsınlar!

Cümle sayısından daha çok çelişki! Tesadüf mü dersiniz?

Biz sormaya devam edeceğiz: FETÖ tam olarak ne zaman kuruldu?

Yeni bir darbe mi geliyor: Bayram değil seyran değil Bahçeli Erdoğan'ı niye öptü?

15 Temmuz darbe girişiminin ardından, Erdoğan ve AKP başkanlık sistemi ısrarını rafa kaldırmış görünüyordu. Hatta Erdoğan kendi ağzıyla kürsülerden parlamenter sisteme sahip çıkacaklarına dair nutuklar atıyordu. Ne olduysa oldu, bir anda Devlet Bahçeli başkanlık sistemini yeniden gündemin başköşesine yerleştirdi. "Fiili durumu anayasaya uygun hale getirmeliyiz ya da Cumhurbaşkanı anayasal sınırlara çekilmeli" diyen Bahçeli, AKP'nin başkanlık sistemini içeren bir anayasa teklifiyle gelmesi halinde bunu değerlendireceklerini ve referanduma gitmeye sıcak baktıklarını açıkladı.

Erdoğan ve AKP'ye başkanlık servisi mi?

Daha önce pek çok kritik dönemde Erdoğan'ın ve AKP'nin koluna girecek destek olan, son olarak 7 Haziran'da meclis çoğunluğunu kaybeden AKP'yi adeta sırtında taşıyıp tek başına iktidara olmasına katkı sunan Bahçeli, 15 Temmuz sonrasında da Yenikapı mutabakatının en istekli unsuru olmuştu. Ancak yine de tüm bunlar Bahçeli'nin Erdoğan ve AKP'ye yaptığı son başkanlık servisini anlamlandırmaya yetmiyor. Bahçeli'nin başkanlık sistemini gündeme getiriş ve gerekçelendirme tarzı bir başka dinamiği akıllara getiriyor.

İkinci darbe beklentisi mi var?

Bahçeli, Başkanlık meselesini gündeme getirdiği ilk konuşmasında fiili durumu anayasaya uydurmalıyız demeden önce "her gün anayasa suçu işleniyor" demişti. Bir sonraki konuşmasında Bahçeli, "devlet düğümlendi, sistem tıkanı, rejim krize doğru gidiyor uyarısında bulunuyorum" dedi. Nihayet Bahçeli son konuşmasında ağzındaki baklayı tamamen çıkardı: "Türkiye'de fiili durumu arzulanlar ikinci dalga darbeleridir." Dış basında ayyuka çıkan ikinci darbe yazıları ile içerde ekonominin ciddi sarsıntılar yaşamaması (en başta Türkiye tarihinin yaşadığı tüm darbelerde önemli bir rol oynadığı bilinen doların devalüasyonu) ve Türkiye'nin Irak ve Suriye'de maceracı ve riskli politikalar izlemesi birleşince darbe söylentilerini hafife almak doğru olmaz. Kaldı ki 15 Temmuz gecesi ne olduğu hâlâ açıklığı

kavuşmuş değil. Genelkurmay ve MİT'in darbe girişimine ne ölçüde karıştığı ve TSK içinde "Yurtta Sulh Konseyi" dışında bir cuntanın varlığı ve halen aktif olup olmadığı meçhul konular.

Meclis komisyonunda Generallerden ilginç ifadeler

Bir yandan başkanlık tartışmaları ve ikinci darbe söylentileri devam ederken Mecliste kurulan araştırma komisyonu bazı generalleri dinlemeye başladı. Generallerin ifadelerinde bazı noktalar öne çıkıyor. Işık Koşaner, Hilmi Özkök gibi eski Genelkurmay başkanları cemaat hakkında AKP iktidarını uyardıklarını ve bu yapılanmanın temizlenmesi noktasında iktidarın tkayıcı bir rol oynadığını belirttiler. Özellikle Hilmi Özkök'ün cemaate karşı eylem planı öneren 2004 yılı MGK kararına referans yapması, AKP'nin 17-25 Aralık 2013'ü milat kabul eden yaklaşımının toptan çökmesine neden olabilecek bir argüman sunuyor. Işık Koşaner ise istifası ile ilgili olarak sadece cemaati suçlamadı ve YAŞ toplantılarında Erdoğan'ın şerh koyduğu kararların cemaatçı subayların tasfiyesini engellediğini belirterek okların mevcut iktidara dönmesine neden olacak açıklamalar yaptı. Belki gündemde çok yer bulmadı ama en ilginç açıklamaları yapan 15 Temmuz darbe gecesinde en önemli figürlerinden Genelkurmay İkinci Başkanı Orgeneral Ümit Dündar'dı. Darbe gecesi 1. Ordu komutanlığı görevinde olan Dündar, Erdoğan'la görüşen, "beni Bahçeli'ye sorun" diyerek Erdoğan'ın güvenini kazanan, Cumhurbaşkanına güvenliğimizi sağlarıym diyerek İstanbul'a gelmesini öneren kişiydi. Bu pozisyonunun Ümit Dündar'a bir dönem sonra Genelkurmay Başkanı olmak için önemli bir avantaj sağladığı, hatta Genelkurmay Başkanı olmak için kuvvet komutanlığı yapma zorunluluğunu kaldırılan yasa değişikliğinin Dündar için yapıldığı konuşulmuştu. Oysa Dündar, verdiği ifade de darbe gecesi kendisini adeta Erdoğan'ın kurtarıcısı mertebesine çıkararak tevattürlerin hepsini reddetti. Başbakan ve Cumhurbaşkanı ile darbe sabahına kadar hiç temas etmediğini, beni Bahçeli'ye sorun diye bir ifadesinin de olmadığını bildirdi. Bu ne anlama geliyor diye soracaklar için biz de tek bir soru soralım. Ümit Dündar, Hulusi

Akar'ın görev süresinin dolacağı ve yeni Genelkurmay başkanının belirleneceği 2019 YAŞ toplantısında Erdoğan'ın hâlâ Cumhurbaşkanı kalacağına emin olsa bu şekilde ifade verir miydi?

Bayram değil seyran değil

Gelinen noktada, halk arasında yaygın kullanılan "bayram değil seyran değil eniştem beni niye öptü" misali karşımıza çıkan başkanlık tartışmasının kaynağına ilişkin farklı olasılıkları değerlendirmek gerekiyor. Erdoğan ve Bahçeli gizlice görüşme yapıp bu girişimi beraber planlamadılarsa bir şekilde MİT, CIA ya da doğrudan TSK tarafından Bahçeli'ye yeni darbe girişimi dinamikleri ile ilgili bilgiler sızdırılmış olma ihtimali yüksektir. Bu durumda Bahçeli, olası darbenin meşruiyet zeminin "sürekli anayasa suçu işlenmesine" yol açan "fiili durum" olduğunu görmüştür. Bu fiili durumu ortadan kaldırarak darbenin meşruiyet zeminini ortadan kaldırmayı istediği düşünülebilir. Ancak bunun için yaptığı girişim tam tersi bir etki yaratma potansiyeli taşımaktadır. Zira "anayasa suçu işlenmesi hali" özünde hukuki bir mesele değil siyasi sorundur. Erdoğan ve AKP'nin öteden beri "Türk tipi başkanlık" adı altında gündeme getirdiği, Cumhurbaşkanı'nın mevcut sorumlusuzluk (yargılanamama hali) durumuyla başkanlık sistemini birleştirmeye çalışan bir tür meşrutî monarşi önerisi "Anayasa ihlali" olarak ifade edilen siyasi gerilimi yatıştırma tersine alevlendirir. Cumhurbaşkanının yargılanmasına ve fiilen kullandığı yetkilerin sınırlandırılmasına neden olacak herhangi bir model ise Erdoğan sıcak bakmayacaktır. MHP'nin alaçağı tutumdan bir ölçüde bağımsız şekilde Bahçeli'nin önerisi krizi yatıştırmak yerine derinleştirme potansiyeli taşımaktadır.

Bahçeli darbe olasılığına karşı pozisyon mu alıyor?

Dolayısıyla akıllara yaklaşan bir darbe tehlikesini gören Bahçeli'nin hem AKP tabanında prestijini arttıracak hem de "anayasa ihlali"ni gerçek yapması muhtemel güçlere "elimden geleni yaptım" demesini sağlayacak bir pozisyon alması ihtimali gelmektedir. Bahçeli'nin sicili bu siyasi manevraları yapacak bir siyasi kalitesi olmadığını düşündürse de onun kulağına "darbe tehlikesi"ni üfleyenlerin kendisine izleyeceği yolu da çizmesi ihtimali pekâlâ mevcuttur. Her durumda gerçekler halktan gizleniyor. 15 Temmuz gecesi olanlar bir türlü açıklığa kavuşturulmuyor. Bedelini tümüyle emekçi halkın ödeyeceği kirli oyunlar ve pazarlıklar sürüyor. Hâkim sınıfların kendi bağrındaki çelişki ve çatışmalar bir kez daha ülkeyi uçuruma doğru götürüyor.

Kürt milletvekillerine saldırının ilk testi Diyarbakır eş başkanları derhal serbest bırakılmalıdır!

Diyarbakır gibi Kürt halkı açısından en önemli şehir belediye başkanlarının, özellikle de 2009-2014 yılları arasında BDP Eş Başkanlığı görevini de yürüten ve Kürt halkı açısından son derece önemli bir siyasi kişilik olan Gültan Kışanak'ın gözaltına alınması elbette basit bir adli işlem olarak değerlendirilemez. Nitekim protestolar esnasında HDP'li milletvekillerini darp etmekten çekinmeyen AKP iktidarı, eş başkanların gözaltına alınmasına paralel olarak Kürt illerinde halkın internete erişimini kısıtlamaya başlayarak halka yönelik ablukanın boyutlarının çok yönlü olduğunu da göstermiş oldu.

İnternet kısıtlaması, her şeyden önce Diyarbakır başta olmak üzere temel hak ve hürriyetlerini kullanarak baskıları protesto eden halka ve temsilcilerine yönelik mezalimi gözlerden uzak tutmayı ve halkın toplanmasını zorlaştırmayı amaçlıyordu. Tüm ablukaya rağmen halk toplandı, milletvekilleri dâhil olmak üzere polislin uyguladığı baskı ve şiddet apaçık görüldü.

Elbette bu baskıların halkta büyük bir tepki doğurması kaçınılmazdır. Biriken öfke sokaklardaki barışçıl eylemlerin şiddetle bastırılması yüzünden daha da artıyor. Gençlik başta olmak üzere Kürt halkının geniş kesimleri yüzünü alternatif mücadele yöntemlerine dönüyor. Devlet, belediyelere kayyım atamaları, Kürt medyasına baskılar, gözaltılar, tutuklamalar ve milletvekillerine yönelik saldırı ve tehditlerle sömürgecilerin

tipik davranış kalıplarını sergiliyor. Barış istemenin yetmediği, AKP'yi yenmeden barışın gelmesinin mümkün olmadığı apaçık bir gerçek olarak kendini gösteriyor.

Test

Diyarbakır eş başkanlarının tutuklanması, toplumda Kürt halkının temsilcilerine taarruzun ne ölçüde kabul göreceğini, ne ölçüde tepki toplayacağını ölçmeyi amaçlıyor. Bu açıdan en önemli sinama Kürt halkının tepkisi konusunda elbette. Ama Türk halkının tepkisi de ölçülüyor. Maalesef AKP karıştıları arasında iş Kürt sorununa geldiğinde Tayyip Erdoğan'ın arkasına dizilen çok. *Sözcü*, birdenbire Tayyip Erdoğan'ın sözcüsü kesiliyor. *Aydınlık*'ın ışığı AKP'nin ampulünden geliyor. CHP en iyisinden alçak sesle mırıldanıyor. Dolayısıyla, Kürt halkı büyük ölçüde yalnız kalmış oluyor.

Erdoğan ve AKP'nin elinde Türkiye, hızlı Suriyeleşme yönünde ilerliyor. Hem Suriye'de hem Irak'ta hem de Türkiye'nin sınırları içinde savaş giderek yükseliyor. Bu gidişata dur diyebilme için Kürt halkına yönelik baskı ve haksızlıklara karşı çıkmak şarttır. Zira Kürt halkının siyasi iradesinin ezilmesi Türkiye'nin işçi ve emekçilerine hiçbir kazanç getirmez. Tersine Kürt halkının ezilmesi, aynı baskıcı iktidara karşı haklarını korumak için mücadele etmek zorunda olan tüm işçi ve emekçilere vurulmuş bir pranga olacaktır.

Çiğnemeye çalıştığımız halkın iradesidir!

HDP milletvekilleri 7 Haziran 2015 seçimlerinde 6 milyon oy alarak meclise girmişlerdi. 1 Kasım'ın propagandasız ve mitingsiz "hayalet seçim"inde bile HDP 5 milyon oy almayı başardı. Şimdi bu milletvekillerini zorla ifadeye sürüklemek hatta daha ileri giderek tutuklamak, milyonlarıyla halkın iradesini ayaklar altına almak olacaktır! 1993 konsepti uygulanırken Orhan Doğan'lara, Hatip Dicle'lere, Leyla Zana'lara yapılanı tekrarlamak olacaktır. *Gerçek*, geçen yıl 1993 konseptine nazire olarak 2015 konseptinin uygulamaya konulmuş olduğunu vurgulamıştı. Böyle bir saldırı yapılırsa 2015 konsepti 1993'le aynı yolda bir adım daha atmış olacaktır. Kürt halkı kardeşimizdir. İşçi sınıfı halkın iradesinin ayaklar altına alınmasını kabul etmemelidir!

Mustafa Kemal Coskun

Hiç kimsenin iktidarı

Şu son birkaç yılı değerlendirmeye kalkanların gözlemleyebileceği gibi bu ülke, bir zaman önce "kara/eğri" denilene bir zaman sonra "ak/doğru" denilebilen, bunda da hiçbir beis görülmemen ilginç bir ülkedir. Nitekim özellikle iktidar-cemaat çatışması başladığı zaman eskiden adil yargılama diye gördüklerine sonradan kumpas, eskiden kahraman ilan ettikleri savcı ve polislere sonradan hain demekte hiçbir sakınca görmedikleri gibi, buna inanan yüzlerce insan bulmakta da zorluk çekmeyen bir iktidar vardır karşımızda.

Ama bu meselenin çok daha önemli noktalara ulaştığını söylemek yanlış olmaz. İktidar ve cemaat arasındaki savaşın geldiği en "kanlı" tarih olarak 15 Temmuz, sonuçları itibarıyla öyle bir rejim doğurmuştur ki, tıpkı 12 Eylül darbesinden sonra olduğu gibi, artık insanlar, yapıldığı dönemde doğrudan iktidar tarafından desteklenen, dolayısıyla dün ve henüz bir suç teşkil etmeyen fiillerinden dolayı bugün gözaltına alınmakta, yargılanmakta ya da sorgusuz sualsiz işlerinden olmaktadır. Bu noktada hiç de haksızlık yapmadığımızın yığınla göstergesi vardır: doğrudan doğruya iktidar tarafından desteklenen bir bankaya para yatırmak ya da yine iktidar tarafından törenlerle açılan ve desteklenen okullarda eğitim görmek, bu fiillerin işlendiği dönemde suç değilken şimdi suç sayılmaktadır. Bu elbette, "hangi eylemlere tekabül ettiği yasayla açıkça belirtilmemiş suç olmaz" ilkesinin tamamen yok sayılması demek olduğu gibi, bundan kurtulmak için bir yasa çıkararak bu fiilleri artık suç saymak da yasaları geriye doğru işletmek olacağından, bunların hangisi olursa olsun, her ikisi de zaten epeydir kısmi biçimde uygulanan hukuk devletinin 15 Temmuz'dan sonra tamamen ortadan kaldırılmasından başka bir anlama gelmeyecektir. Geçmişte suç olmayıp şimdi suç sayılan eylemlere doğrudan doğruya yardım ve yataklık etmiş olan iktidar ise bu savaşta galip gelebilmek için türlü manevralar yapmaktadır.

Elbette ki bu yargılamaların, tutuklamaların, işten atılmaların sadece cemaat ile sınırlı kalmayacağını, giderek tüm muhaliflere uzanacağını tahmin etmek zor değildir. Nitekim adına çözüm süreci denen süreç tamamen bitirildikten sonra başlayan, 15 Temmuz darbe girişimiyle de güya kendisine meşru bir zemin oluşturan Türk İslamcı-milliyetçi politika çerçevesinde başta Kürt hareketi olmak üzere bütün diğer muhalif unsurların sindirilmesi ve terörize edilmesi iktidarın iktidarını sürdürebilmesi açısından elzem görünmektedir.

Tabii bunu yapabilmek için etnik milliyetçi bir korumacı politika uygulayacaklar, misal Kürt'ü Kürtçe konuşmak istediği için düşman ilan eden iktidar, sadece Kürtçeye çevrilmiş çizgi film yayımlayan televizyon kanalı bile terörizmle ilişkilendirerek kapatacağıdır. Tam da bu noktada önemli bir gerçeklik karşımıza çıkar ki o da, bu politikalarla bir taraftan ulus-devletin temeli olan vatandaş hakları ortadan kaldırılırken, diğer taraftan ulus-devlet olarak kalmakta diretmek, ama ulusu da varmış gibi göstermek için kendi otoriter yönetimine karşı olan hareketlerin tümünü terörizm ya da bölücülükle yaftalamak, olmadı "Musul bizimdir", "Kerkük bizimdir" türünden bir şovenizme sarılmanın kaçınılmazlığıdır. Böylece iktidarın, temsil ettiği burjuvazi dışında hiç kimsenin iktidarı olmadığı daha net ortaya çıkar.

İşte tam da bu noktada artık şunu söyleyebiliriz ki, buradan çıkmak ve temsilcisi oldukları yağmacı burjuvazinin egemenliğini tesis edebilmek için, tek çareleri toplumun içerisinden yabancıların "ayıklanması" anlamında bir iç savaş kışkırtıcılığı ve "kaybedilen toprakları geri almak" anlamında yayımlı bir milliyetçilikle hali hazırda çıkmakta olan Ortadoğu savaşının parçası olmaktan başka bir şey değildir.

Anlaşılabileceği gibi iktidar yanlısı havuz medyası yazarlarının sivillere yönelik silahlanma çağrısı yapması hiç de boş yere değildir.

5 milyon insanın iradesi gözaltında! HDP milletvekillerini serbest bırakın!

3 Kasım'ı 4 Kasım'a bağlayan gece, devlet 5 milyon Kürdün iradesini gözaltına aldı! Yaşanan budur. 1 Kasım oylamasında, yani daha sadece bir yıl önce, büyük çoğunluğu Kürt, 5 milyon seçmenin oylarıyla en zor koşullarda barajı geçerek meclise giren HDP'nin çok sayıda milletvekili, evlerine yapılan baskınlarda zorla götürüldüğünde ezilen özgürlük, bu 5 milyonun özgürlüğüdür. Sadece HDP milletvekillerinin değil, 5 milyon insanın kendi temsilcilerini seçme özgürlüğü ellerinden alınmıştır. Türkiye Cumhuriyeti devleti, 10 yurttasından birinin özgürlüğünü çalmıştır!

Neden? Milyonların oyuyla meclise gelmiş milletvekilleri neden gözaltına alınmıştır? Verilen gerekçe anlamsızdır: Milletvekillerinin savcılara ifade vermeye gitmemesi dolayısıyla deniyor. O zaman geri gidelim: Milletvekillerinin savcılarca çağırılması normal değildir; nasıl oluyor bu? Çünkü dokunulmazlıklar kaldırılmıştır. O zaman soralım: dokunulmazlıklar neden kaldırılmıştır?

İşte bunun cevabı açıktır. Bu cevabı aslında bütün Türkiye biliyor ama artık konuşmuyor. Tayyip Erdoğan-AKP iktidarı, 7 Haziran seçimlerini yitirdiği için savaşı yükseltmiştir de ondan. Cevap bu kadar yalındır. Bu durumda çıkışın yolunu, Kürtlerle "çözüm süreci" olarak anılan görüşmelerin bitirilmesinde, savaşın tırmandırılmasında, Türkler arasında şovenizmin, yani keskin milliyetçiliğin kışkırtılmasında, böylece AKP'nin hem milliyetçi toplum kesimlerinden daha fazla oy almasında, hem de Devlet Bahçeli yönetimindeki MHP'yi kendi yanına çekmesinde bulmuştur. O günden bugüne her iki taraftan da binlerce genç ve başka yaşta insan öldüyse, bunun sebebi AKP'nin oylarını arttırma ve mecliste çoğunluğu bulma ihtiyacıdır. Türkiye bir ikbal savaşı yaşıyor. Bunun bedelini bütün toplum birlikte ödüyor.

Öncü işçiler için Kürt kardeşlerinin iradesine ambargo kabul edilemez!

Sözde Erdoğan ve AKP muhaliflerinin Kürt sorunu söz konusu olduğunda iktidar

rın ardında dizilmesinin nedeni, Türkiye sermayesinin, sadece Albayrak'ların değil Koç'ların da, Irak'ta Kürtlerin yaşadığı bölgedeki petrole göz koymuş olmasıdır, bu nedenle burjuvazinin saflarında Kürt sorunu konusunda bir yakınlaşmanın yaşanıyor olmasındandır. Bu bölgeye bugün hâkim olan Mesud Barzani, AKP iktidarı ile etle tırnak gibi bütünleşmiştir. Türkiye burjuva devleti Barzani dışında hiçbir gücün Kürt halkını temsil etmesini izin veremez. Barzani ise Kürt toplumunda ABD emperyalizmi ve AKP Türkiye'si'nin kanatları altında Kürt aşiretlerinin ve gelişmekte olan yeni rantiyer burjuvazinin çıkarlarını temsil etmektedir. Kürt halkının öteki örgütlerine bu yüzden sırt çevirmiştir.

Bu yüzden ki Türkiye AKP yönetiminde Ortadoğu'da bir macera peşine düşmüştür. Türk ve Kürt gençlerinin kanının Irak'ta, Suriye'de ve belki başka yerlerde petrol için dökülmesine yol açacak bir politika izlemektedir. Sermayenin petrol sayesinde kârına kâr katmasının bedeli işçi sınıfı, yoksul köylüler ve kent yoksulları için, özellikle gençler için hayatını verme riskidir. Aynı politikanın Türkiye içindeki yansımaları, Kürt sorunu temelinde otuz yılı aşkın süredir yaşanmakta olan savaş tırmandırılmaktadır. HDP milletvekilleri bu petrol politikasının sonucunda tutuklanmıştır. Petrol açılımı, Kürt açılımına galebe çalmıştır!

İşçi sınıfının başkalarının kârı için verecek hayatı, feda edeceği gençleri yoktur. Bu yüzden siyasi bilinç sahibi öncü işçiler Kürt halkının, 5 milyon seçmenin siyasi iradesinin çiğnenmesine elbette karşı çıkacaktır. Kürt halkı yoksul bir kardeş halktır. Onların da bizim işçilerimiz gibi kendi dilini konuşmaya, kendi müziğini dinlemeye, kendi çocuğuna istediği adı koymaya, seçtiği temsilcilerin onu temsil etmesine hakkı vardır.

Kürt halkının haklarını ayaklar altına alan iktidar, aynı zamanda işçi sınıfının bütün haklarını, kazanımlarını, mevzilerini de birer birer söküp alıyor. Zonguldak maden işçisi ve Zonguldak'ın bütün emekçi halkı özelleştirme taarruzu karşısında, işini yitirme ya da taşeronlaşmış

cinayetine kurban gitme tehdidiyle karşı karşıya kalacaktır. Kürt'le alıp veremediği ne olabilir? Yılların işçisi iş güvencesini esas kıdem tazminatından elde ediyordu. Şimdi kıdem bir fona aktarılması halinde o iş güvencesi yok olacak. İlk sendeledede atılan işçi, yeni iş bulsa bile artık bütünüyle güvencesiz çalışacak. Tayyip Erdoğan'ın patronlar toplantısında söylediği gibi "tekme tokat kapıya konmasa da" en ufak bir güvencesi kalmayacak. Kürdün bununla ilgisi ne? İşsiz genç artık kendine iş bulma hayalini ancak özel istihdam bürolarına hiçbir hakkı olmaksızın kölelik ederek karşılayabilecek. Kürdün sorumluluğu ne bunda?

En önemlisi OHAL! Zonguldak'ın mücadeleci işçileri ve mühendisleri daha yeni KHK ile işlerinden uzaklaştırıldılar. Amaç özelleştirme yapılırken mücadele edilmesini engellemek. KESK'liler devamlı KHK ile işten çıkartılıyor. Amaç memurun iş güvencesi olan 657 sayılı yasayı kuşa çevirirken mücadele olmasını engellemek. Yakında bir yeni KHK ile kıdem tazminatının fona aktarılmayacağını kim garanti edebilir? Demek ki aynı OHAL rejimi işçiyi de, emekçiyi de, Kürdü de vuruyor.

Bu yüzden işçi sınıfı, savaşa karşı, demokratik hakları tırpanlayan OHAL'e karşı, kendi haklarının yamyasını edilmesine karşı, Amerikan emperyalizmine karşı mücadele etmeli, Kürde karşı değil, Kürt, işçinin kardeşidir. O kardeşliği korumak sınıfın çıkarıdır.

Öyleyse hep beraber sesimizi yükseltelim:

5 milyon Kürdün iradesine ambargoya hayır!

HDP milletvekillerini serbest bırakın!

Petrol için savaşa sürülecek gencimiz, dökülecek kanımız yok!

Kürt ile değil Amerika'yla mücadele et!

4 Kasım 2016

Emperyalizm üçüncü dünya savaşının ağlarını örmeye devam ediyor

Gazetemizin Ekim sayısında, DİP'in geçtiğimiz yıl yaptığı Olağanüstü Kongresi'nde işaret ettiği bir üçüncü dünya savaşı tehlikesinin nasıl adım adım somutlaşmakta olduğunu ortaya koymuştuk. Geçtiğimiz ayda bu doğrultudaki işaretlere yenileri eklendi. Dünya savaşı dinamiklerinin en sancılı şekilde kendini gösterdiği coğrafya Ortadoğu olmaya devam ediyor. Tüm çatışmalar derhal büyük güçleri içine çekecek bir potansiyel barındırıyor. Yemen ve Suudi Arabistan arasındaki çatışmada Yemen'de iktidarı eline alan Şii Husilerin, Amerikan savaş gemilerine füze saldırısı düzenlemesi ve ardından ABD savaş gemilerinin misilleme yaparak radar üslerini vurması bu potansiyelin açık bir göstergesi oldu. Suriye'de Esad ve Rusya'nın Halep kuşatması sertleştiğinde ABD ile Rusya arasındaki ipler de iyice geriliyor.

Diğer yandan NATO'nun Rusya sınırına askeri yığınak yaptığını görüyoruz. Rusya'ya sınırlı olmayan 20 NATO ülkesi-

ne ait askerler, Litvanya'da Almanya'nın, Letonya'da Kanada'nın, Estonya'da Britanya'nın, Polonya'da ABD'nin başını çektiği garnizonlarda toplanıyor. Rusya'nın, ABD'nin düşmanca eylemleri dolayısıyla gerekçe göstererek plütonyum rezervlerinin elden çıkarılmasını öngören nükleer silahsızlanma anlaşmasını askıya aldığı açıklaması da son derece önemli bir gelişme. Nükleer gerilimin tırmanması elbette ki tedirgin edici bir gelişme. Ancak kim ABD'nin düşmanca olmayan bir tavır içinde olduğunu inkâr edebilir?

Belki sıcak çatışmaların değil ama çelişkilerin yoğunlaştığı ve olası bir dünya savaşının merkezi olması muhtemel olan Pasifik'te de durum farklı değil. Çin Halk Cumhuriyeti'nin, Güney Çin Denizi'nde Japonya ve ABD'nin ortak manevra düzenlemesini kırmızı çizgi olarak niteleyip, askeri karşılık vermekle tehdit etmesi, emperyalizmin Çin'i kuşatma ve yalıtma politikasının çatışmaya dönüşme potansiyelini arttırmış-

tı. ABD emperyalizminin Güney Kore'deki askeri yığınağına karşı ise Kuzey Kore nükleer denemelerle karşılık veriyor. Geçtiğimiz ay, ABD Pasifik donanması komutanı Amiral Harry Harris askerlere karşı yaptığı bir konuşmada "Kuzey Kore ile yarın savaşa girecek şekilde hazır olun" talimatı verdi. Çin ise savaş gemileri ile Suriye kıyılarında boy gösterdi.

Olup bitenler, bir Üçüncü Dünya Savaşı olasılığının yakın ve gerçek bir tehdit olarak karşımızda durduğunu gösteriyor. Ancak bu gelişmeleri değerlendirirken aktif ve saldırgan tarafın Rusya ve Çin'i kuşatarak yalıtma stratejisi güden ABD merkezli emperyalist kamp olduğunu bir an bile akıldan çıkartmamak gerekiyor. Dolayısıyla yaklaşan felaketi durdurmanın yolu, dünya barışı dilemekten değil emperyalizmin geriletilmesi ve yenilgiye uğratılmasından geçiyor.

Devrimci İşçi Partisi bildirisi

DİP Merkez Komitesi mezhepçiliğe ve emperyalizme karşı mücadeleye çağırıyor

Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi, Musul muharebesinin başlaması ile birlikte bir bildiri yayınlarak mezhepçiliğe karşı halkların birlikte mücadelesini yükseltme çağrısı yaptı. Mezhepçiliğe ve emperyalizme karşı mücadelede işçi ve emekçilerin öncelikle kendi ülkelerindeki gericilikle hesaplaşmasının önemini altını çizen açıklamada, Türkiye'nin NATO'dan çıkması ve emperyalist üslerin kapatılması talepleri yineleni. Aşağıda kısaltılmış halini yayınladığımız bildirinin tam metni www.gercekgazetesi.net sitesinden okunabilir.

Musul muharebesi: mezhepçiliğe karşı halkların birlikte mücadelesini yükseltelim!

Emperyalistler ve Türkiye dahil olmak üzere bölgenin burjuva devletleri akbalar misali Musul'un üzerinde daireler çiziyorlar... Musul'un katil DAİŞ çetelerinden kurtulması hiç şüphesiz bu tekdüze mezhepçi örgüte vurulacak önemli bir darbe olacaktır. Ancak Ortadoğu'nun başındaki tek bela bu örgüt değildir. Gelecek güzel günler hemen gelmeyecek. Bu bellidir. Zira şovenizm ve mezhepçilik temelinde paramparça olmuş Irak topraklarında Musul'un DAİŞ sonrasındaki geleceği de yine aynı şoven ve mezhepçi politikalarla şekillendirilmek isteniyor...

ABD emperyalizmine karşı Sünni-Şii kardeşliği

Tüm Ortadoğu'da mezhepçilik tarihten, inançtan ya da kültürden değil bizzat emperyalistlerin ve hakim sınıfların politikalarından kaynaklanmaktadır... Ancak Irak halkı bunlara rağmen her daim Sünni-Şii çatışması içinde olmadı. Tersine ABD işgaline karşı direniş, Irak halkını birleştiren bir güç oldu. 2004 yılında Sünni çoğunluklu Felluce ABD'nin işgalci savaş makinesine karşı direnirken Şii kenti Necef de

ayaklanarak bu direnişe selam duruyordu. Yine Irak'ta, Suriye'de, Filistin'de, Lübnan'da her inançtan insanı birleştiren bir başka faktör Siyonist İsrail'e karşı mücadeledir. Arap devrimi de Tunus'ta ve Mısır'da ABD ve İsrail'e uşaklık eden diktatörleri yıkarken her inançtan, kültürden insanı meydanlarda, barikatlarda buluşturmuştur. Bu yüzden şunu açıkça söyleyebiliriz: her kim ki Ortadoğu'daki herhangi bir soruna mezhep gözlükleriyle bakar, mezhepler üzerinden politika güder, o halklara düşmanlık ediyordur, emperyalizmin ve Siyonizmin oyununu oynuyordur.

Mezhepçiliğin ilacı proleter laikliktir

... Ne Musul'un ne Irak'ın ne Suriye'nin ne Türkiye'nin geleceği mezhep ve din temelinde belirlenebilir. Mezhepçi boğazlaşmanın alternatifi bir mezhebi diğer mezhebe karşı tutmak olamaz. Tek çözüm yolu laikliktir. İnanç hürriyetini koruyan, din ve devlet işlerini ayırıp herkesin eşit yaşayabileceği bir iktidar ancak işçi ve emekçilere dayanabilir. Bu laiklik proleter laikliktir. Çünkü birleşmekten yana çıkarı olanlar işçiler ve emekçilerdir. Bu yüzden sermayenin elinde laiklik bir yamalı bohçaya dönmüş, petrol, kâr, çıkar vaatleri karşılığın-

da hemen çöpe atılmıştır. Laikliğe dayanak zannedilen Batı emperyalizmi ise Ortadoğu'da her an gördüğümüz gibi sadece kendine laiktir. Ortadoğu halklarının din ve mezhep temelinde boğazlaşmasından çıkar sağlamaktadır. Yeri geldiğinde mezhepçi hatta tekdüze örgütleri desteklemekten geri durmamaktadır.

Gerçekler ve mücadele birleştirir!

İşte işçi ve emekçiler Musul muharebesine bu gerçekler ışığında bakmalıdır. Erdoğan ve AKP'nin hamasi nutuklarının altında hangi çıkarların yattığını ve bizi nasıl tehlikelerin beklediğini görmelidir. Tüm halklarla ortak, eşit ve kardeşçe bir geleceğe ulaşmak için herkes kendi ülkesindeki gericilikle hesaplaşmalıdır. Türkiye'nin işçileri ve emekçilerine düşen bir yandan Türkiye'nin NATO'dan çıkması, emperyalist üslerin kapatılması için mücadele ederek gericiğin merkezine vurmak aynı zamanda Erdoğan ve AKP iktidarının mezhepçi politikalarına karşı da mücadele etmektir. Emperyalizme, Siyonizme ve yerli işbirlikçilerine karşı yükselcek mücadele bayrağı halkların altında birleşeceği yegâne bayraktır.

20 Ekim 2016

Fırat kalkanı bataklığa saplanıyor

Fırat Kalkanı operasyonu üçüncü aynaya girerken, TSK destekli ÖSO grupları Azez ve Cerablus arasındaki bölgeyi kontrol etmeyi başardı. Ancak operasyonun gidişatı giderek karmaşık bir hâl alıyor. Ekim sayımında harekât El Bab'a yönelirken, TSK ve ÖSO güçlerinin hem YPG'nin başını çektiği Suriye Demokratik Güçleri (SDG) ile hem de Suriye ordusu ile karşı karşıya gelebileceğini belirtmiştik. Erdoğan'ın sürekli olarak Rakka operasyonunda yer almak istediğini açıklamasına rağmen, Rakka yolu üzerinde stratejik öneme haiz El Bab'ın TSK/ÖSO güçlerinden önce Suriye ordusunun (ya da SDG'nin) eline geçebileceğini ve bunun Erdoğan'ın Suriye politikası açısından siyasi bir hezimet anlamına geleceğini söylemiştik.

Geçen zaman zarfında SDG Tel Rıfat üzerinden El Bab'a doğru yürüyüşünü sürdürdü, Suriye ordusu ise bölgedeki tahkimatını artırıyor. Dâbık'ı TSK'nın doğrudan desteği ile zar zor alabilen ÖSO gruplarının ise bırakın Rakka'ya yürümeyi El Bab'a ulaşması bile oldukça şüpheli hale geldi. Fırat Kalkanı'nın en büyük destekçisi ABD bile bu durumu gördüğü için Rakka operasyonunda YPG'nin yer alacağını açıklamak zorunda kaldı. Bu

durum Türkiye'nin kırmızı çizgi olarak kabul ettiği Afrin ve Kobani kantonlarının El Bab üzerinden birleşmesi olasılığını tekrar gündeme getirdi. Baştan beri söylediğimiz gibi Erdoğan ve AKP'nin Suriye politikasının önceliği Kürtleri engellemek olduğundan ve DAİŞ'le mücadele çoğu kez bir örtü işlevi gördüğünden gelişmeler iktidar cephesinde büyük endişe uyandırıyor. Nitekim TSK güçleri DAİŞ'i bırakıp El Bab'a giden yolda stratejik bir kasaba olan Tel Rıfat'ı ele geçiren SDG güçlerini vurmaya başladı ve işler daha da karmaşık hale geldi. Zira Suriye ordusu bu girişime Fırat Kalkanı'na katılan ÖSO güçlerini havadan vurarak cevap verdi. Bu sıcak çatışmalara Suriye'nin, Türk Hava Kuvvetleri'ne ait uçakların Suriye hava sahasını ihlal etmesi halinde vurulacağına dair açıklamalarının eşlik ettiği de unutulmamalı.

Kamuoyunda, tereyağından kıl çeker gibi girer, Kürt koridorunu önler, Rakka'ya yürürüz havası yaratarak halkı kandıran Erdoğan ve AKP iktidarı, Fırat Kalkanı'nda adım adım batağına saplanıyor. Hem Kürtlerle hem de Suriye ile boylu boyunca savaşa girme



ihtimali son derece yakın bir olasılık haline gelmiş durumda. Bu savaş Türkiye içinde Kürt sorununu daha da kanlı bir mecraya sürükleyebileceği gibi Rusya'nın da askeri olarak Türk ordusu ile karşı karşıya gelmesi riskini barındırıyor. Erdoğan ve AKP'nin hamasi nutuklarla güttüğü maceracı politika kanlı bir çıkmaza sürükleniyor. Türkiye, Rusya ve Suriye ile karşı karşıya geldikçe ABD ve NATO'nun daha fazla nüfuzu altına girmesi, TSK'nın adım adım daha fazla emperyalizmin taşeronu olarak kullanılması söz konusu olacak. Tüm olasılıklar Türkiye'nin işçi ve emekçi halkının, bölge halklarıyla birlikte ödeyeceği bedelleri artırıyor.

Sungur Savran

Ortadoğu savaşına doğru

Suriye savaşı 2011'den günümüze bütün dünyanın gündeminin en ön planında oldu. Bu (akamete uğrayan bir devrimin yaşandığı ilk altı ayı hariç) bir iç savaştı. Baas rejimi ve Beşşar Esad'ın güçleri ile başını tekdüze mezhepçi örgütler DAİŞ ve El Nusra'nın çektiği Sünni ordular arasında bir iç savaş. Ama Suriye savaşı aynı zamanda bütün dünyanın müdahale ettiği bir savaştı. En başta ABD ve AB emperyalizmi ile onların bölgedeki en iyi müttefikleri Suud, Katar ve AKP Türkiye'si arasındaki ittifak Sünni orduları besleyen el oldu. Bunların karşısında ise İran, Irak ve Lübnan Hizbullahı, Esad rejiminin yanında yer alıyordu. Sonunda geçen Eylül ayında bunlara Rusya da katıldı. Yani Suriye iç savaşı aynı zamanda tipik bir "vekâlet savaşı" idi.

Bu savaş 2014 yazında DAİŞ Musul'u ele geçirip lideri Bekir el Bağdadi'nin halifelliğini ilan edince Suriye'nin dışına, Irak topraklarına taşmış oldu. En vahşi tekdüze mezhepçi örgüt baş aktör haline geliyordu. Bu adımla birlikte zaten Suriye'de karşı karşıya gelmiş olan Sünni ve Şii (yanı sıra Alevi) kamplar Irak'ta da savaşa tutuştu.

2014 sonunda ise Yemen'de Şii kökenli bir grup olan Husiler iktidarı ele geçirince, Suudi Arabistan bu ülkeye savaş açtı. Böylece Sünni-Şii savaşında yeni bir cephe açılmış oluyordu. Suud'un Yemen'e saldırıları günümüze kadar devam etti, bir katliam biçimini aldı. Böylece mezhep savaşında savaş tiyatrolarının sayısı üçe çıkmış oluyordu.

Şimdi Musul muharebesi ile birlikte savaş yeni bir evreye giriyor. Bir kere, Irak ile Türkiye Musul üzerinde açıkça mezhep bölünmesi üzerinden karşı karşıya geliyor. Ama herkes biliyor ki, Irak'ın bölünmüş ve zayıf hükümetinin ve Haşdi Şaabi (Halk Seferberlik Güçleri) adlı Şii ağırlıklı milislerin altında büyük gücüyle İran duruyor. Yani Yemen'de İran ile Suudi Arabistan, Musul'da ise İran ile Türkiye savaşın eşğine gelmiş durumda. Bu gerçekleştiğinde buna "Ortadoğu savaşı" ya da "Ortadoğu çapında mezhep savaşı"ndan başka ad verilemez. Ana aktörler hâlâ perde arkasındadır, savaş hâlâ "vekâlet savaşı"dır. Ama "vekil"in yerini "asil"in almasının eli kulağındadır.

İkincisi, Musul muharebesi şayet bütün askeri uzmanların öngördüğü gibi aylar sürecekse, bir süre sonra Irak ve Suriye savaş tiyatrolarının birleşmesi olasılığı ufukta belirmiş demektir. Çünkü Rakka seferi de bir süredir gündemdedir. Her iki tarafta da (kendi iç sorunları da olan) ittifak ayndır (ABD himayesindeki ittifak), onun düşmanı da ayndır (DAİŞ). Yani bir süre sonra coğrafi açıdan da artık tek tek ülkelerin adıyla anılamayacak bir savaşa doğru ilerliyoruz.

Sünni ve Şii mezhepçilerin arasında gözümüzün önünde her geçen gün büyüyen bu savaşta Siyonist İsrail, Sünni kampın arkasındadır. Emperyalizm ise şimdilik hakem rolü oynuyor. Hatta Sünni mezhepçileri, ABD'nin Şii İran'la birlikte kendilerine karşı ittifak kurmakta olduğu kuruntusuna bile sahiptir! Bu doğru değildir ve ABD yarın taraf tutmak zorunda kalırsa neredeyse kaçınılmaz olarak İsrail'in yanında, İran'ın karşısında yer alacaktır.

Ortadoğu savaşı ya da Ortadoğu çapında mezhep savaşı bölgeyi bir kan gölüne çevirecektir. 1981-88 arasında yaşanan ve sadece İran ile Irak'ın birbirleriyle çarpıştığı savaşta ölü sayısı bir milyon olarak veriliyor! Bu demektir ki bu kez milyonlar ölecektir. Müslüman Müslüman'ın camisini yakacaktır.

Devrimci İşçi Partisi, eşğinde olduğumuz bu cehennem savaş karşısında Ortadoğu'nun bütün ülkelerinin işçi sınıfını, başta köylüler olmak üzere emekçileri, en başta Filistinliler ve Kürtler olmak üzere bütün ezilen halkları ve dini grupları, tekdüze ve mezhepçi taarruzun bütün kazanımlarına el uzattığı Ortadoğu kadını, en çok da emperyalizme ve mezhepçi mezbahaya karşı savaşmak isteyen gençleri, üçüncü bir kampta toplamak gerektiğini savunuyor. Hedef, Ortadoğu Sosyalist Federasyonu'dur!

Gençlik mücadelesi



Üniversitelerde OHAL'in yürütücüsü YÖK'e karşı mücadele edelim!

İşçi sınıfına büyük bir darbe vurmuş, başta Kürt halkı olmak üzere toplumun ezilen kesimlerini büyük katliamlardan geçirmiş, sindirmiş 12 Eylül darbesinin ürünü YÖK (Yükseköğretim Kurulu) 6 Kasım 1981'den beri varlığını sürdürüyor.

Sözde eğitimde koordinasyon sağlamak amacıyla kurulan YÖK, gerçekte üniversitelerin sermayeye teslim edilmesinin yolunu açmak, kampüslerde siyasi iktidarın hegemonyasını kurmak görevini görüyor. Reform adı altında üniversiteleri ticarileştiren, bu süreçte burjuvazinin önüne çıkan engelleri kaldırma, muhalif öğrenciyi, muhalif emekçiyi, muhalif akademisyeni baskılamak görevi gören bu gerici kurum hâlâ görev başında.

Üniversitelerin sermayeye peşkeş çekilmesi, ticarileşmesi konusunda en hızlı adımların atıldığı AKP döneminde de YÖK, burjuvazi için üniversiteleri birer yatırım alanı haline getirme yolunda güvenilir bir araç olarak işlev görüyor. Aynı zamanda Erdoğan'ın inşa ederken birçok engelle karşılaştığı istibdat rejimi yolunda çok korktuğu üniversiteleri evcilleştirmek için sürekli olarak öğrenciye, emekçiye sopa gösteriyor. Hiçbir meşru temele dayanmayan OHAL'in üniversitelerde yürütücülüğüne soyunuyor.



Yeni dönem saldırılarıyla açıldı

Kampüslerde yeni dönem, birçok üniversitede muhalif, solcu, devrimci öğrencilere yönelik soruşturma dalgası ile açıldı. Örneğin İstanbul Teknik Üniversitesi'nde geçen sene rektörlük ve polis ile işbirliği içerisinde, arkadaşlarımıza saldıran tekkirici-mezhepçi çetelere karşı eylem yapan üniversitelilere 1 yıla kadar varan uzaklaştırma cezaları verildi. Okullar açıldıktan sonra faşist saldırılar yaşandı, ÖGB her zaman olduğu gibi öğrencilerin güvenliğini sağlamak için değil onları sindirmek için kullanıldı, polis birçok kez kampüse girerek öğrencileri gözaltına aldı. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde rektörlük adeta OHAL ilan etti, geçen seneden beri süren rutin çanta araması ve kimlik kontrolleri sırasında ÖGB

öğrencilerin çantasındaki kitapları, gazeteleri dahi kontrol eder oldu. Üniversitelerdeki baskıların doruk noktasını ise 10 Ekim katliamının yıldönümünde gördük. Türkiye tarihinin bir emekçi eylemine yönelik en büyük terör saldırısının sorumlularından hesap sormak için alanlara çıkan üniversite öğrencilerine polis ve ÖGB saldırdı. İstanbul Üniversitesi'nde çok sayıda öğrenci gözaltına alındı. 10 Ekim katliamının yıldönümünden yalnızca birkaç gün sonra bu sefer Kocaeli Üniversitesi'nde senenin başından beri devam eden polis ve faşist provokasyonların bir yenisi yaşandı ve 38 öğrenci gözaltına alındı. İstanbul Teknik Üniversitesi'nde okulda kahvaltı verilmesi talebiyle imza toplayan öğrenciler dahi güvenliğin engeliyle karşılaştı.

Saldırıları emekçileri de hedef alıyor

Yalnızca öğrenciler değil, eğitim emekçileri de YÖK'ten nasibini alıyor. ÖYP'lileri 50d'ye geçiren KHK ile araştırma görevlilerinin iş güvencesi kaldırıldı. Binlerce kamu emekçisi haksız ihraçlarla işinden oluyor, yüzlercesine soruşturma açılıyor. ODTÜ'de yoldaşımız Mert Kükrer OHAL fırsatçısı rektörlük tarafından devlet memurluğundan çıkarılmak isteniyor, üç üniversite emekçisi için kınama cezası isteniyor. Bir sendika üyesine ise kademe ilerlemesi durdurma cezası verildi. Ancak ODTÜ emekçileri başlattıkları direniş nöbeti ile ne soruşturmalara ne polis saldırılarıyla üniversitelerde mücadelenin dizginlenemeyeceğini kanıtıyorlar.

Emekçiler işi için, sendikal özgürlüğü için, demokratik hakları için direniyorlar. Öğrenciler de direniş alanını bir gün bile yalnız bırakmıyorlar, dayanışmayı büyütme için alanda forum düzenliyorlar. Üniversitelerde YÖK'e karşı mücadelede ODTÜ yol gösteriyor! Öyleyse bu yolu takip edelim; üniversitelerde YÖK'e karşı tüm üniversite bileşenleri ile beraber omuz omuza mücadele edelim!

Polis saldırılarıyla, gözaltılarla, faşist ve tekkirici çetelerle, soruşturmalara, uzaklaştırmalara kampüslerimizde kurulan ablukayı dağıtalım!

Şirketler için değil, patronların çıkarı için değil; halk için, işçi sınıfı için özgür bilim üretmek için mücadele edelim! Ar-Ge'lerle, kariyer kulüpleriyle ve sermayenin başka aygıtlarıyla üniversitelerin birer şirkete dönüştürülmesine izin vermeyelim! Özgür bilim için, akademik özgürlüğü ve iş güvencesini savunalım, üniversite emekçileriyle birlikte direnelim! YÖK'ün kaldırılması için mücadele edelim; ancak bununla da yetinmeyelim.

Tüm öğrencileri parasız, eşit, bilimsel ve anadilde eğitim için mücadele bayrağını açmaya çağırıyoruz! Toplum yararına bilim üretecek Özgür Emekçiler Üniversitesi'ni kurmak için örgütlenmeye çağırıyoruz!

Uludağ Üniversitesi'nde yeni dönem, yeni sorunlar: Çözüm mücadele!

Uludağ Üniversitesi'nde henüz okul açılalı bir ay bile olmamışken birçok sorunla karşılaştık. Bu sorunlardan ilki yemekhane ücretlerinin 2 liradan 2,5 liraya yükselmiş olması. Ayrıca yemekhane kartımızı ikinci kez okuttuğumuzda 2,5 lira değil 5 lira kesiliyor. Önceki senelerde birden fazla kişi yemekhaneye gittiğimizde içimizden birinin kartına bankamatikten para yükleyerek, fazla sıra beklemeden yemek yiyebiliyorduk. Bu sene ikincide 5 lira kestiği için bankamatiklerin bulunduğu yemekhane girişinde çok uzun kuyruklar oluşuyor. Bütün bunlar okul yönetiminin bizlerin çıkarımıza davranması gerekirken yemek şirketlerinin çıkarını düşündüğünü gösteriyor. Üniversitemizdeki diğer bir sorun ise darbe girişimi sonrasında kapatılan üniversitelerden öğrencilerin okulumuza yerleştirilmesi. Bu da sınıflarda planlanandan fazla öğrencinin ders görmesine sebep olurken, ileride eğitimin niteliğinin düşmesine yol açacak. Hem eğitimin niteliğini hem de tüm öğrencilerin haklarını koruyacak bir planlama yok. Kapatılan üniversitelerden gelen öğrencilerin eski okullarına verdiği ücretleri Uludağ Üniversitesi'ne ve devlete vermeye devam etmesi yöneticiler için yeterli.

Sorunlar elbette bunlarla sınırlı değil. Bu yıl ders seçimi yaparken otomasyonda karşılaşılan sorunlar öğrencilerin ders seçimi yapmasına neden oldu. Altın dersi kalan bir öğrenci kredisi yetmesine rağmen okulu uzama paha-



sına da olsa ders alamadı. Uludağ Üniversitesi'nde ilgili bölümlere dekanlıklara ve hatta rektöre binlerce dilekçe yazılmasına rağmen çözüm bulunmadı. Öğrencilere söylenen şuydu: "Senato tarafından alınan kararlar bellidir, rektörümüz Yusuf Ulcay böyle istedi." Okulda öğrencileri ilgilendiren daha birçok değişiklik yapılırken, öğrencilere hiçbir söz hakkı verilmemesi tepkiye neden oldu. Okul yönetimi yükselen tepkilerden korkuyor olacak ki bu talebi çözüme kavuşturma yolunu tercih etti. Ancak kendi yöntemleriyle ve göz boyamak için. Senatoya her fakülteden bir öğrenci alınacak. Öğrenciler ancak kendi bölüm temsilcileri için oy kullanabilecek, daha sonra fakülte temsilcisi için bölüm temsilcileri kendi aralarında oylama yapacaklar. Son olarak da ilgili dekanlık onayından sonra rektör onaylayacak ve öğrenci temsilcisi ancak o şekilde senatoya girebilecek. Ayrıca senatoya adaylığı koyacak öğrencinin 2'nin üzerinde not ortalamasına

sahip olması ve daha önce okuldan hiçbir ceza almamış olması gerekiyor. Devrimci öğrencilere her fırsatta soruşturma açan ve ceza veren Uludağ Üniversitesi elbette ki böyle bir ayrıntıyı atlamayacaktı senatoya öğrenci alırken. Yani bir şekilde öğrencilerin seçtiği ve güvendiği bir aday, tüm şartları aşıya bile devrimci bir öğrenciyse dekanlık ve rektörlük tarafından kabul göremeyecek. Ne demokratik bir seçim!

Bizler sadece Bursa'da değil, örgütlü bulunduğumuz tüm okullarda ve illerde, ister liseli ister üniversiteli olsun Devrimci İşçi Partili öğrenciler olarak biliyoruz ki; çözüm bu sistemi değiştirmektir. Çözüm işçi sınıfıyla beraber; okulumuzdaki taşeron işçilerle, temizlik işçileriyle, haksız yere işlerinden atılma tehdidiyle karşı karşıya kalan akademisyenlerle hep birlikte ortak bir sesle mücadeleyi ileriye taşımaktır. Ancak bu şekilde haklarımıza sahip çıkıp, yeni kazanımlar elde edebiliriz. Çözüm mücadelede!

Üniversitelerin piyasalaştırılmasına karşı birlikte mücadele edelim

Yıllardır "üniversite-sanayi işbirliği" gibi yaldızlı laflarla pazarlanan üniversitelerin, sermaye güdümlü bilim üretim merkezleri haline getirilme çabaları hız kesmeden devam ediyor. Şirketler için adeta vergi kaçırma merkezi olan teknokentler, üretilen bilimin niteliğinin kâr oranı üzerinden değerlendirilmesinde önemli bir noktada duruyor. Üniversite rektörlükleri tarafından teknokentlerden elde edilen kârlar gurur vesilesi haline getirilirken şimdi de üniversitelerin piyasalaştırılması doğrultusunda yeni "proje"ler dillendiriliyor.

Çalışan öğrenciye maaş lütfu: asgari ücretin üçte biri!

Akşam gazetesi internet sitesinde yayımlanan bir haberde "Üniversite A.Ş." döneminin başladığı müjdelenip, bu dönemle ilgili birtakım bilgilere yer veriliyor. Habere göre ilgili kanuna "Üniversiteler, lisans düzeyinde eğitim veren fakültelerinde okuyan öğrencilerin eğitimleri süresince teorik derslerin yanı sıra mesleki beceri ve yeterlilik kazanımlarını sağlamak üzere eğitimlerinin en az bir yarıyılı işyerinde yapmalarını zorunlu kılabılır" ifadesi eklenecek. Bu durum öğrencilerin stajdan farklı olarak bir veya daha fazla yarıyılı eğitim alarak geçirmesi yerine özel bir firmada düşük ücretle çalışması anlamına geliyor. Yani öğrenciler üniversitede alacakları derslerin bir kısmı yerine, bir şirkette çalışarak "piyasa koşullarında hayatta kalma" dersi alacaklar. Çalışan öğrencilerin maaş alacak olması neredeyse bir lütfu olarak sunuluyor. Maaştan kasıt ise 1300 liralık asgari ücretin üçte biri, yani 433 lira! Bu durumdan çıkan tek sonuç, öğrencilerin ucuz iş gücü olarak kullanılarak

piyasasının gerçek yüzünü daha mezun olmadan göreceğiz olmalarıdır. Tasarıyla ayrıca, teknokentlerdeki şirketlerin ayrıcalıklarına yenileri ekleniyor. Buna göre, bu şirketlerde çalışan lisans mezunlarının maaşlarının bir kısmının Bilim Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı tarafından karşılanması söz konusu. Özetle üniversite öğrencilerinin burs, barınma, beslenme gibi en temel sorunlarına yönelik kalıcı hiçbir çözüm üretilmezken kamunun tüm kaynakları fütursuzca sermayeye peşkeş çekiliyor.

Emekçilere de fayda yok

Bu tabloda, piyasaya gün geçtikçe daha fazla eklenen üniversitelerin emekçilerinin karşı karşıya kaldığı durum ise yine güvencesizlik ve düşük ücretler oluyor. Çünkü taşeronlaştırma ile emek sömürsünü artırarak ticarethane çevirdikleri üniversitenin kârlılığını arttırmaya çalışıyorlar. Rektörlerin dillendirdiği "mali kalkınma" üniversite emekçisine hiçbir şekilde yansımadağı gibi emekçilerin var olan problemlerini daha da derinleştiriyor.

Piyasa ile üniversitelerin bu denli iç içe geçirilmesinin tek bir anlamı vardır: Bilimin nakit cinsinden değerlendirilmesi. Bu anlayışla bilim, ne özgürce ne de halk için üretilebilir. Biz Devrimci İşçi Partili öğrenciler olarak hangi koşullarda olursak olalım ne baskılara boyun eğeceğiz ne de üniversitelerde piyasanın hâkimiyetini kabulleneceğiz. Aksine baskısız, özgür, piyasadan bağımsız, emekçi halk için bilim üreten, emekçisine hak ettiğini veren, öğrencisini ucuz işgücü olarak pazarlayan değil teoriyle üretimi politenik eğitimle birleştiren parasız üniversiteler için mücadele etmeye devam edeceğiz.

Polonya'da "Siyah Protesto"

Ewa Groszewska*

Polonya hükümeti, Başbakan Beata Szydło'nun ağzından kürtaj karşıtı kurulların sıkılaştırılacağını ilan ettiği zaman kimse çok ciddiye almamıştı. Yeni iktidar partisi Hukuk ve Adalet (Prawo i Sprawiedliwość) muhafazakâr ve Katolik Kilisesi ile ilişkilidir, ancak köktenci Katolik seçmenler Polonya'da azınlık teşkil etmektedirler. İnancı insanlar bile pragmatiktir ve örneğin doğum kontrolü ile ilgili yasaklara riayet etmemektedirler. İnsanlar Hukuk ve Adalet Partisi'ne neoliberal partilerden bıktıkları ve muhafazakârların söylemleri toplumsal meseleleri ele aldığı için oy verdiler. İktidar partisinin neoliberal politikaları değiştirmesi, özellikle de CETA'yı (Kapsamlı Ekonomik ve Ticaret Anlaşması) kabul etmesi bağlamında, tartışmalıdır. Ancak Hukuk ve Adalet Partisi'nin 1990'dan beri ilk defa çocuk yardımı sağladığı doğrudur.

Fakat kürtaj karşıtı yasayı geçirme niyetleri gerçektir. Kürtajı tamamı ile yasaklayan, kürtaj yaptıran kadınların hapse atılmasını da içeren radikal proje, 23 Eylül'de parlamentodan geçti. Aynı süreçte, feminist çevreler tarafından ileri sürülen ve mevcut kürtaj karşıtı yasaların gevşetilmesine dayanan "Save Woman" (Kadını Korumak) başlıklı öneri de reddedildi. (Mevcut yasa tecavüz, ensest, kadının hayatını tehdit eden durumlar veya fetüste kalıcı hasarın olduğu durumlarda kürtaja izin veriyor, fakat bu nedenlerle karşılaştıran kadınlar Polonya hastanelerinde yasal kürtaj olanaklarına erişimde, kürtaj karşıtı lobinin tehditlerine maruz kalan veya yasadaki vicdani özel şartları (conscience clause: özellikle tıp alanında dini veya vicdani nedenlerle, belirli işlemleri yapmama hakkını veren yasal hükümler [Ç.N]) kullanan doktor çevreleri sebebiyle hâlihazırda birçok

problemlerle karşı karşıya kalmaktadır.)

23 Eylül'den sonra kadınların öfkesi hızlı bir şekilde arttı. Meclis dışındaki (son ulusal seçimlerin ardından, kayıp durumdaki post-komünist, aslında neoliberal olmakla beraber resmi olarak sosyal demokrat görülen SLD'nin bir alternatifi olmaya başlayan) yeni sosyal demokrat parti "Birlikte" (Razem), bir "Siyah Protesto" çağrısı yaptı. Bu eylem Facebook aracılığı ile yayılıyordu ve siyah giysilerle çekilerek yayınlanan fotoğraflar üzerine kurulmuştu. Her iki cinsiyetten de birçok Facebook kullanıcısı eyleme katıldı ve yurtdışından gösterilen dayanışma da epey görünür oldu. Sadece Avrupa'dan değil, Filistin ve Latin Amerika'dan da kadınlar siyah giysiler ile çekildikleri resimleri o günlerde yayınladılar. Bu Facebook etkinliği aralarında saygın bir aktris olan ve 1975'te İrlanda'da yapılan bir etkinliğe gönderme yaparak bir "kadın grevi" öneren Krystyna Janda'nın da dâhil olduğu ünlülerce de desteklenmeye başlamıştır. Bu öneri sosyal medyada "Polonyalı Kadınlar Grevde" ismi ile yayılmış fakat sadece çok az gazeteci ve siyasetçi insanların sokaklara çıkacağına ve kadınların işe veya okula gitmeyeceğine inanmıştır. Dönüm noktası "Gazeta Wyborcza" gibi neoliberal bir gazetenin sözümona muhalefet etmek için bu eylemi desteklemesi olmuştur. Üniversiteler ve firmalar kızlar ve kadınlar için çalışmama günü düzenlemiştir. Eylemin yerel koordinatörleri okullarda, ofislerde ve barlardaki spon-tane girişimden oldukça etkilenmiştir.

3 Ekim günü Polonya sokakları siyah giysili insanlarla dolup taştı.



Hastanedeki hemşireler de kadınların grevine katıldı. Varşova'da 50.000, Wrocław'da 30.000 kişi gösterilere katıldı. Bütün büyük şehirlerin yanı sıra Katolik kiliselerinin yerel cemaatler üzerindeki kontrolü elinde tuttuğu için daha muhafazakâr olarak bilinen küçük kasabalarda bile eylemler örgütlendi. Gösteriler feminist grupların, sosyal demokrat partilerin yanı sıra neoliberal muhalefetin yetkililerince yönetilmiştir. Hükümet yaşadığı şokun ardından kürtaj yasağı önerisini resmi olarak geri çekmiştir.

Sol ve neoliberaler arasındaki fark mevcut yasa ile kurdukları ilişkidir. Neoliberaler mevcut tavizleri elde tutmak, sol ise daha fazla özgürlük istemektedir. Neoliberal örgütler dün Varşova'daki eylemi domine etmeyi ve solu saf dışı bırakmayı denedi. Bugün 24 Ekim'de "Kadın Grevi" hâlâ devam ediyor. Hükümet partisinin kürtaj meselesi ile ilgili açıklamaları hâlâ kabul edilemez durumda. Hangi fikrin kazanacağı ise ucu açık bir sorudur: özgürleşme mi, yoksa "taviz" mi?

* Ewa Groszewska: Sosyalist Mubtabakat isimli radikal sol grubu temsil eden "Polonyalı Kadınlar Grevde" katılımcısı. Polonya-Wrocław'da düzenlenen Orta ve Doğu Avrupa Sosyal Forumu'nu örgütleyenler arasındaydı.

Krizin bedelini önce kadınlar ödüyor: Kadın işsizliği zirve yaptı!

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) geçtiğimiz ay Temmuz dönemine ait işsizlik verilerini açıkladı. Mevsim etkilerinden arındırılmış işsizlik oranı %11,2 ile son altı yılın en yüksek değerine ulaşmış oldu. Bu oran, genç nüfusta (15-24 yaş) ise %20'ye kadar çıkıyor.

Bu rakamlar ekonominin gidişatı bakımından önemli veriler sunuyor ancak bizim bu yazıda dikkat çekeceğimiz nokta kadınlardaki istihdam kaybı. Zira TÜİK'in aynı verilerine göre kadınlardaki işsizlik oranı %14. Genç kadınlarda ise %25'e varıyor. Daha çarpıcı olan, Haziran ayına göre Temmuz'da işini kaybeden sanayide çalışan 76 bin işçiden 69 bini kadın. 7 bin erkeğe karşılık 69 bin kadın! Çarpıcı olan sayılar arasındaki uçurum. Kriz dönemlerinde ilk vazgeçilenin her zaman kadın olduğunu bizler zaten biliyoruz. Peki neden bu böyle? Kadınlar erkeklere göre güçsüz olduğu için daha mı verimsiz?

Kadınlar güvencesiz çalıştırılıyor

Bu soruların cevabı, hükümet yetkililerinin kadının yerinin evi, işinin ise

annelik olduğuna dair açıklamalarında ve son yıllarda çıkarılan kadın istihdam paketinde, ailenin ve dinamik nüfusun korunması programında, kiralık işçilik yasasında yatıyor. Kadının esas işinin ev işleri ve çocuk bakımı olduğu durmadan pekiştiriliyor, çalışma koşulları da buna göre düzenleniyor. Evdeki mesaiden fırsat bulabildiği ölçüde, geçici yani kiralık işçiliğe mahkûm ediliyor, işyerlerine kreş açmak yerine kadınların evden çalıştırılması sağlanıyor, doğum yapacağı gerekçesiyle esnek çalıştırılması yasal güvence altına alınıyor. Hazır evdeki işler kadının üzerine yıkılmışken ve asli görevi olarak benimsetilmişken, kapitalizmin en çok ihtiyaç duyduğu şeylerden biri olan güvencesiz ve esnek çalışma koşulları da en kolay kadınlara dayatılabiliyor. Hâl böyle olunca, kriz dönemlerinde tazminatsız, en rahat işten atılanlar kadınlar oluyor.

Kadının güvencesiz çalıştırılmasının patronlar açısından tek avantajı kolay işten atılabilmesi de değil. Patronları kreş açma, süt ve doğum izni verme gibi maliyetlerden de kurtarıyor. Evden çalışan kadınlar sayesinde işyeri giderleri düşürülüyor. Ayrıca kadının ev işlerini aksatmaması, iş gücüne katkı

labilmesi için daha çok çocuk yapması da sağlanmış oluyor.

Verimsiz olan kadın değil, düzeniniz!

Başta sorduğumuz soruya geri dönelim. Hayır, kadınlar daha verimsiz değil. Aksine, işyerindeki mesaisinin ardından eve gelip koca bir mesai daha harcıyor. Verimsiz olan kapitalist düzenin kendisidir. Toplum tarafından kolektif bir şekilde yapıldığında çok daha kısa sürede ve az maliyette yapılabilecek ev işlerini tek tek evlerde kadınların üzerine yıkılmaktadır. Bunu da ev işlerini bedavaya getirmek ve kadınları güvencesiz çalışmaya mahkûm edebilmek için yapmaktadır.

Öyleyse taleplerimiz bellidir. Her türlü güvencesiz, esnek, sigortasız ve sendikasız çalıştırmaya son verilmelidir. Doğum izni devredilemez babalık izni ile desteklenmeli, çocuk bakımına erkekler de dâhil edilmelidir. İşyerlerinde kreş, yemekhane ve servis hizmetleri verilmeli, ev işleri kadının üzerinden alınıp kolektif merkezler tarafından karşılanmalıdır. Tüm bu taleplerimiz için bir kez daha, emekçi kadınlar en öne!

Armağan Tulun

Arjantin'den Çorlu'ya

Geçtiğimiz ay dünyanın farklı yerlerinde kadınlar erkek egemen şiddete, onu koruyup kollayan yasalara karşı mücadeleyi yükseltti. Polonya'da kürtajı tümüyle yasaklayan ve kürtaj yaptıran kadınların hapis cezasına çarptırılmasını öngören yasa 23 Eylül'de meclisten geçince "Siyah Protesto" adıyla anılan eylemler başladı. Kadınlar siyah giysileri ile fotoğraflar çekip sosyal medyada paylaştı. Bu ses tüm Avrupa'dan Filistin'e birçok Latin Amerika ülkesine yankılandı ve 3 Ekim günü Polonya'nın genelinde on binlerce kadının katıldığı çok kitlesel eylemler yapıldı, kadınlar greve gitti. Ve yasa geri çekildi. Ama kadınlar ilk fırsatta bedenlerine ve yaşam haklarına yönelik saldırının tekrar gündeme getirilme ihtimaline karşı mücadeleye devam ediyor.

Dünyanın diğer ucunda, Arjantin'de de Özgecan Arslan'ın vahşice katledilmesine benzer bir olayın Ekim ayında yaşanmasının üzerine kadınlar meydanları doldurdu. 16 yaşındaki Lucia Perez önce tecavüze uğramış sonra da yaşadığı şiddetin ve acının etkisiyle gencecik yaşını yitirmişti. Bu olay ilk de değil. Kadına yönelik erkek şiddeti ve kadın cinayetleri, son yıllarda artan bir şekilde her gün daha fazla sayıda kadının yaşamını elinden alıyor, bedenlerinde ve ruhlarında onarılmaz yaralar açıyor.

Devrimci İşçi Partisi'nin Arjantin'deki kardeş partisi Partido Obrero (İşçi Partisi) ve onun kadın örgütü Plenarío de Trabajadoras da (Kadın Emekçiler Genel Örgütü) burada özel bir yerde duruyor. 2015 yılının Mayıs ayında 14 yaşındaki bir genç kızın erkek arkadaşı tarafından dövülerek öldürülmesinin ardından "Ni Una Menos" yani "Tek bir kadın daha eksilmesin" sloganıyla bir kampanya başlatarak birkaç hafta içinde örgütlenen ve on binlerce kadının katıldığı mitingün öncülerinde yer almıştı. Bir yandan meydanlarda erkek egemenliğini ve asıl sorumlunun devlet olduğunu ifade ederken bir yandan da milletvekilleri aracılığıyla taleplerini parlamentoda savunmuştu. Bugün de kadına yönelik şiddetin sorumlularının en ağır şekilde cezalandırılması, şiddetin engellenme-

si ve şiddet tehdidi altındaki kadınların korunması için devletin alması gereken tedbirleri ileri sürmeye devam ediyor. Ama aynı zamanda kürtajın yasal olmamasının, her türlü cinsiyetçi, ayrımcı politika ve uygulamanın da bu şiddeti besleyen faktörler arasında olduğunu vurguluyor.

Plenario de Trabajadoras, bu kitlesel eylemlerden sadece birkaç gün önce 70 bin kadının katıldığı bir kongre ve kapanışta da bir yürüyüş düzenledi. Politikalarını derinleştirmek, taleplerini ve mücadele yöntemlerini tartışmak üzere toplanan kongre, Arjantin'in Buenos Aires ve Córdoba'dan sonraki en büyük üçüncü şehri olan Rosario'da yapıldı. Yukarıda ifade ettiğimiz perspektifin yanında kongrenin belki de en önemli kararı, kongrenin önümüzdeki yıl başkent Buenos Aires'te toplanacak olması. Neden Buenos Aires'i seçtiler? Çünkü kadınların ezilmesine, erkek egemenliğine ve kapitalizme karşı taleplerini siyasi iktidarın kalbinde, ulusal parlamento binasının önünde haykırarak istiyorlar. Çünkü erkek egemenliğini sınıflı toplum yapısı ile, kapitalizmle bütünleştiği içinde kavriyorlar. Çünkü kadınların kurtuluşu mücadelesinin emekçi kadınların öncülüğü ve siyasi iktidar perspektifi ile el ele yürütmesi gerektiğini biliyorlar. Çünkü hem kapitalizme hem de erkek egemenliğine karşı örgütlenen bir işçi partisinin etrafında toplanıyorlar.

Partido Obrero, yıllar içerisinde bir bütün olarak insanlığın kurtuluşu mücadelesinde yol aldıkça, bu mücadelenin çok çeşitli meydanlarında, faaliyet alanlarında militanlarını bilinçli bir şekilde donatıyor, eğitiyor ve her alanda olduğu gibi bu alanda da kitle mücadelesine öncülük eden kadrolar öne çıkıyor. Devrimci İşçi Partisi bugün çok daha mütevazı bir konumda olsa da aynı doğrultuda sağlam adımlarla yürümek için elinden geleni yapıyor. Üstelik bizim önümüzde birlikte omuz omuza mücadele ettiğimiz ve daha yapacak çok şeyleri varken 25 Ekim'de erkenden aramızdan ayrılan Çorlu'daki öncü işçi Sevda yoldaşımız gibi örnek var. Onun yerini dolduramayacağız belki ama anısını sadece sözde değil mücadelemizde yaşatacağız.

Dünya kazan devrim kepçe

Venezüella sınıf mücadelelerinde yeni dönemeç



Venezüella büyük bir krizle celloşuyor. Bu hem ekonomik hem de siyasi bir kriz. Ülkenin ihracat gelirlerinin %95'ini oluşturan petrolün fiyatındaki büyük düşüş, Venezüella yoksullarına büyük faydalar sağlamış olan "misyonlar"ın (belli yardım hizmetlerine Venezüella hükümetinin verdiği isim) işlemez hale gelmesine yol açmış, bu da iktidardaki Maduro ve PSUV'un (Venezüella Birleşik Sosyalist Partisi), destekçilerini hızla kaybetmeye başlamasına neden olmuştu. Öyle ki, 2013 yılında, Chavez'in ölümünün ardından yapılan başkanlık seçimlerinden sürpriz denilebilecek bir biçimde zaferle çıkan Maduro ve PSUV, geçtiğimiz yıl gerçekleşen seçimlerde büyük bir yenilgi almış, parlamentonun üçte ikilik kısmı Amerikan destekli muhalefetin eline geçmişti. Bu seçim zaferi ile Amerikan destekli muhalefet anayasayı değiştirebilecek güce ulaşarak, önemli bir mevzi ele geçirmişti.

Son bir yıllık dönemde kriz derinleşmeye devam etti. Temel besin maddelerine ulaşmada yaşanan sıkıntılar, komşu Kolombiya sınırları açıldığında Venezüella halkının Kolombiya marketlerine akın etmesine yol açarken, enflasyon da dudak uçuklatacak bir hızla yükseldi. IMF'nin açıkladığı rakamlara göre enflasyon 2016 sonuna kadar %470'e, 2017'de ise %1660'a ulaşabilir. Elbette emperyalizmin aygıtlarından biri olan IMF'ye güvenmek mecburiyetinde değiliz, fakat Venezüella hükümetinin kendi açıklamaları ve alım gücü her geçen gün eriyen kitleleri biraz olsun yatıştırmak adına maşalara yaptığı büyük zamlar, ülkedeki enflasyonun kontrol edilemez bir noktaya ulaştığını doğruluyor.

Bu bağlamda, şartların oluştuğunu düşünen muhalefet, Maduro'yu devirmek için harekete geçti. Başvurdıkları ilk yöntem, Maduro'nun devrilmesi için bir referandum örgütlemeye çalışmak oldu. Venezüella yasaları, böylesi bir referandumun yapılabilmesi için, önce seçim sayısının %1'inin imzasını toplanmasını,

bu aşama geçildikten sonra ise seçmen sayısının %20'sinin imzasını toplanmasını gerektiriyor. Referandumda ise, devlet başkanının görevden alınması için verilen oyların %50'yi geçmesinin yanı sıra, devlet başkanının seçilirken aldığı oyu da aşması gerekiyor. Buradaki kritik bir husus da tarih meselesi. Muhalefetin bu referandumu 10 Ocak 2017 tarihinden önce tamamlaması gerekiyor. Zira referandum bu tarihten sonra gerçekleşirse, Maduro görev süresinin yarısını tamamlamış olacağı için, referandumla devrilmesi durumunda dahi, yerini kendisi de PSUV üyesi olan başkan yardımcısı alacak. Bu sebeple, referandumun yapılabilmesi kadar, hızla yapılabilmesi de muhalefet için önem taşıyor.

Şartlar böyleyken, muhalefet ilk aşamada gereken %1'lik imzayı topladıktan sonra, CNE yani Venezüella YSK'sı, imza toplama sürecindeki usulsüzlükleri gerekçe göstererek 21 Ekim'de referandum sürecini askıya aldığını açıkladı. Bu durumda, 10 Ocak'tan önce bir referandum yapılabilmesi neredeyse imkânsız. Bu karara muhalefetin cevabı, parlamentodaki güçlerini sahaya sürmek oldu. Muhalefetin parlamentodaki temsilcileri, Maduro'yu "iktidarını despotça kullanmak" ve "ekonomiyi felakete sürüklemek" ile suçladıkları bir soruşturma süreciyle, anayasaya aykırı davranışlar yapıldığını araştıraraklarını söylediler. Tabii burada önemli bir ayrıntı var, Brezilya'da Rousseff'in devrilmesinde kullanılan "azil" mekanizması Venezüella'da bulunmuyor. Fakat sağcı muhalefetin işleri kılıfına uydurarak, Maduro'yu devirme işini parlamentoda başlatması ihtimal dâhilinde.

Bu oylamanın yapılacağı 23 Ekim günü, Maduro yanlısı bir grup, parlamentoyu bastı. Halkın Maduro'ya (1945'ten Arjantinli kitlelerin Peron'u, veya 2002'de Venezüellalı kitlelerin Chavez'i darbecilerden kurtardığı gibi) sahip çıktığı izlenimi vermek için sahnелendiği aşikâr olan bu hamle, garip başlayıp garip bitti. Par-

lamentoya giren birkaç yüz kişilik grup, biraz itişip kakışmanın ardından, bir hükümet milletvekilinin ricası üzerine parlamentoyu terk etti. Olay o kadar kısa sürede sonuçlandı ki, parlamento 23 Ekim seansına kaldığı yerden devam edebildi!

Muhalefet ise Maduro'yu devirebilmek için hamle üstüne hamle yapmaya devam ediyor. Bir polislin vurularak öldüğü, 120 kişinin ise yaralandığı, yüzbinlerce kişinin katıldığı 26 Ekim eylemlerinin ardından, muhalefet 28 Ekim için genel grev çağrısı yaptı. Bu hamleyle karşılık vermek isteyen Maduro ise asgari ücrette %40 zam yaptığını ve greve giden tüm işletmeleri kamulaştıracağını açıkladı. Venezüella'yı ve Chavist iktidarı 21. yüzyıl sosyalizmi diye yere göğe sığdıramayanlar şapkasını önüne koyup düşünsün. 17 yıllık bir sosyalist iktidar, büyük işletmeleri kamulaştırmayı ancak iktidarını devirebilecek bir grev tehdidiyle karşı karşıya gelince gündemine alıyor! Ne var ki muhalefet grevle de yetinmiyor. Maduro, 1 Kasım'da soruşturma için parlamentoya çağrılırken, muhalefet anayasaya riayet edilmeye başlanmazsa, 3 Kasım'da Miraflores Sarayı'na, yani Venezüella başkanlık sarayına yürüyeceğini açıkladı. Ne var bunda, altı üstü bir yürüyüş diye düşünülebilir. Fakat 2002 darbesinin de Miraflores'e örgütlenen büyük bir yürüyüş ile başladığı ve 3 Kasım çağrısında bulunan muhalefetin çok tehditkâr bir ton kullandığı düşünüldüğünde, meselenin bu kadar masumane olmadığı anlaşılabilir.

2002'de darbecilerce kaçırılıp bir adaya hapsedilen Chavez'i Venezüella yoksulları devasa eylemlerle kurtarmıştı. Yeni bir darbe girişimine karşı, kitlelerin masaya yumruğunu vurmaya hala tek güvence, fakat bu sefer darbecileri tepelemekle yetinmeden, yıllardır petrol burjuvazisiyle iş birliği yapan PSUV iktidarını da defedip, iktidarı kendi ellerine alarak.

ABD'nin yeni başkanı:

Irz düşmanı mı, dişi Pinokyo mu?



Dünyanın en büyük ekonomik, siyasi, askeri gücü Amerika Birleşik Devletleri'nde 8 Kasım günü seçimler yapılıyor. Amerikalıların parlamento yerine Kongre adını verdiği yasama organı için de seçim var, ama herkesin dikkati tabii ki yürütmenin başı olan başkan seçimine odaklanmış durumda. Burjuva demokrasisinin kendine özgü bir temsilcisi olan bu ülkede muhtemelen bütün tarihi boyunca bu derecede pespaye iki aday yarışmamıştı.

Bir köşede Donald Trump. Daha ön seçimlerden başlayarak Meksikalıları, Müslümanları, kadınları aşağılayan, gericiliğin bütün tellerinden çalan bu gayrimenkul zengininin, hayatını tam bir "kent ağası" gibi yaşadığını, son günlerde ardı ardına ortaya çıkan delillerle kadınlara yaklaşımı bir kez daha ortaya koydu. Tanınmadığı kadınları herkesin önünde elleriyle veya öpmeye çalışarak taciz eden bu sefil adamı şu ana kadar 12 kadın ihbar etmiş durumda. O, bu kadınların hepsinin yalan söylediğini söyleyebilir, ses kayıtlarında kendi sözleri tersini kanıtıyor. Kendisi gibi zengin ve şöhretli erkeklerin istedikleri kadına selamsız sabahsız cinsel girişimlerde bulunabileceğini kendi ağzıyla söylüyor. Yani bu, kalabalık ortamlarda ya da kuytu köşelerde kadınları taciz eden saldırganlardan farklı olarak açıkça bir sınıf tavrı: kent ağası, kırın ağasından aşağı kalmıyor! Tabii bütün "başarılı işadamları" gibi Trump tam bir vergi kaçakçısı. ABD politik sisteminin merkezi güçleri (New York Times ve Washington Post'tan CNN'e) bu konuda devamlı belge sızdırıyorlar. Trump'ın politikalarının ne olacağı ise büyük ölçüde meçhul. Ama genel yaklaşımı ile Avrupa'da yükselmekte olan faşist ve ön-faşist hareketlerden pek az fark gösteriyor. Onu başından beri "serseri mayın faşisti" olarak nitelermemiz her gün doğrulanıyor.

Öteki köşede Hillary Clinton. Kimileri için "ehven-i şer". Vergi kaçakçısının karşısında Wall Street bankalarının kadın fedaisi. Politik sistemin merkezi güçleri haftalarca Trump'ın 960 milyon dolarlık vergi kaçığını konuştular ama Clinton'ın Wall Street bankalarından aldığı 22 milyar dolarlık "konuşma ücretleri"ni (buzdağının görülebilir bölümü!) geçiştirmeye çalıştılar. Bu dudak uçuklatıcı miktar, Clinton'ın bir sonraki seçimde aynı ödülü alabilmesi için dört yıl boyunca nasıl toplunmuş yüzde 1'inin, yani büyük bankaların ve çokuluslu şirketlerin hizmetinde olacağını, görmek isteyeceğini kanıtıyor. Konutları banka-

larca haczedilen, çalıştığı fabrikalar kapanan, kentlerinin suyu zehirlenen işçi emekçi halka ya da her yıl binlerce genç insanını polis kurşunlarıyla yitiren siyahilere bu kadını "ehven-i şer" diye sunanlar ancak utanmazlar olabilir! Clinton'ın bir de e-mail skandalı var. Dışişleri bakanı iken, devlet güvenliği açısından gizlilik içeren e-maillerini kendi özel adresinden göndermiş olması, emperyalist ABD devletini zayıflatacağı için bizi olsa olsa sevindirir, ama kadının bu konuda her aşamada ağız dolusu yalan söylemesi ABD halkını çok ilgilendirir. Yani ırz düşmanının karşısında dişi Pinokyo! İşin garibi, ABD federal polisi FBI daha önce kendi kapattığı e-mail dosyasını son günlerde yeniden açtı. Bu sefer de Clinton'ın kendi kadın danışmanının çocuk seksine düşkün kocasının e-mail adresini de kullanmış olduğu ortaya çıktı. Buyrun, buradan yakın!

Bu rezillikler resmigeçidi tesadüfen ortaya çıkmadı. Tarihi gerileme içindeki bir sosyal sistem olan kapitalizmin bağırıksaklarında gizlenmiş bütün pislik Üçüncü Büyük Depresyon ile birlikte ortaya saçılmış durumda. Bundan sonra ABD siyasi sisteminin düzenli işleyiş yörüngesinden ayrılması kimseyi şaşırtmamalı. Trump seçimleri kaybederse sonucu tanımayabileceğini söylüyor. Demokrat Parti ön seçimlerinde Clinton lehine, Bernie Sanders aleyhine yapılan sahtekârlıklar ya da CNN'in yıldız bir programcısını Clinton'a soru sızdırdığı (!) için işten çıkarmak zorunda kalması, politik sistem merkezi güçlerinin ne aşağılık yöntemlere sarılabileceğini ortaya koyduğu için halk, Trump'a inanabilir de. Şimdi Demokratlar bazı eyaletlerde Trump taraftarlarının seçmeni baskı altına aldığı ileri sürmeye başladı. Kısacası, sistemin çivileri gevşiyor. Clinton seçimi kazanır ama Cumhuriyetçiler Kongre'yi elinde tutarsa yeni başkan için "impeachment", yani azil sürecini işletmeye de yönelebilirler.

Bernie Sanders son anda Clinton'a destek vererek kendisine oy veren 13 milyon işçiye ve gence ihanet etti. Bir düzen "sosyalisti" için olağan. Asıl sorun başka yerde: sosyalist hareket o büyük siyasi canlanma esnasında Sanders, ön seçimleri kaybettikten sonrası için alternatif bir strateji gütmeyen olan bitene seyirci kaldı. Amerika'da milyonlarca kol işçisi, milyonlarca siyahi, milyonlarca genç gerekirse sokakta bile hesaplaşmaya hazır olduğunun işaretini veriyor. Bu potansiyeli biçimlendirecek bir önderlik mutlaka gerekli.

Sevda Alyakut'u ailesi, yoldaşları ve işçi dostları karanfillerle son yolculuğuna uğurladı

Devrimci İşçi Partisi üyesi öncü işçi yoldaşımız Sevda Alyakut'u yakalandığı kanser hastalığı nedeniyle 25 Ekim günü kaybettik. Yoldaşımız 26 Ekim Çarşamba günü ailesi, yıllarca çalıştığı çeşitli fabrikalardan işçi arkadaşları, Ankara'dan İzmir'e, İstanbul'dan Kocaeli'ne, Antalya'dan Bursa'ya dört bir yandan Çorlu'ya gelen yoldaşları ile Çorlu'daki çeşitli siyasi parti ve sendika temsilcileri tarafından son yolculuğuna uğurlandı.

Yoldaşımızın Çorlu Garaj Camisi'nden kaldırılan naaşı Havuzlar Mezarlığı'nda defnedildi. Cenaze töreninin ardından mezarı başında kısa bir anma düzenlendi. Sevda yoldaşla birlikte Çorlu'da DİP'in örgütlenme faaliyetini yürüten yoldaşlarımızdan birisi ilk sözü olarak Sevda yoldaşı geç tanımış olmanın üzüntüsünü yaşadıklarını, son 2,5 yıldır birlikte mücadele ettiklerini yeri doldurulamayacak bir insan olarak herkese örnek olması gerektiğini söyledi. "Cenazelerin yitirdiğimiz kişilere karşı son görevimizi yerine getirmek olduğu düşünülür. Ama Sevda yoldaşa karşı görevlerimiz bitmedi, Çorlu'da, bu topraklarda ve tüm dünyada işçi sınıfının insanca yaşayacağı bir düzen kurulana kadar bu görevi omuzlarımızda taşıyacağız" dedi.

Sevda yoldaş şahsında bugüne kadar mücadelede yaşamını yitiren tüm işçiler ve devrimciler için yapılan saygı duruşunun ardından sözü DİP Genel Başkanı Sungur Savran aldı. Sungur yoldaş, DİP'in "Kapitalizme



ve erkek egemenliğine karşı emekçi kadınlar en öne" şiarını yükselttiğini, Sevda yoldaşın da bu şiarı en önde taşıyan, bu şiarın cisimleştiği yoldaşımız olduğunu vurguladı. Sungur yoldaşın konuşmasının ardından mezarına kırmızı karanfiller bırakılırken hep bir ağızdan Enternasyonal marşı söylendi.

Yoldaşları Sevda yoldaşı anlattı

Cenaze töreninin ardından DİP Çorlu bürosunda bir anma toplantısı düzenlendi. Açılış konuşmasını yapan Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek, o an içinde bulunduğumuz büronun her bir köşesinde Sevda yoldaşın emeği olduğunu belirtti. Sevda yoldaşın günbegün işçi sınıfının içinde çalışırken bir yandan işçileri sosyalist fikirlere kazanmak için uğraştığını diğer yandan da fabrikanın, işçi sınıfının gündemini partiye taşıyarak partinin politikalarına aktif bir şekilde müdahale ettiğini ifade etti. Levent yoldaşın konuşmasının ardından salonda bulunan çeşitli

yoldaşları Sevda yoldaşla birlikte yaşadıkları anıları, deneyimleri anlattı.

Bir yoldaşımız Çorlu'da 8 Mart öncesinde bildiri dağıtırken 6 DİP'li kadının, gözaltına alınması ve dava açılmasının ardından "Çorlu 6'lısı" olarak anıldığını söyledi ve "Ama biz aslında Çorlu 7'lisiydik. Sevda abla da o gün meydana bizimle birlikteydi. Biz gözaltındayken karakolun önünde, hastanede bizi bekledi. Biz Çorlu 6'lısı değil, Çorlu 7'lisiyiz" dedi.

Çorlu'da fabrikada çalışan bir yoldaşımız ise Sevda yoldaşın bir devrim şehidi olduğunu, katilinin de işçi sınıfına insanlık dışı çalışma ve yaşam koşullarını dayatan kapitalizm olduğunu söyledi. Kendisinin de günde 12 saat çalıştığını belirterek, "işçileri günde 12 saat çalıştırmanın ne demek olduğunu patronlara göstereceğiz ve bunun için yapacağımız örnek bir direnişi de Sevda Alyakut'a adayacağız" dedi.

Başka bir yoldaşımız ise Sevda yoldaşın işçileri mücadeleye kazan-



maya, onlara propaganda yapmaya çalışırken kendine has, hayranlık uyandıran bir üslubu olduğunu belirterek hiç unutamadığı bir sözünü aktardı: "Kapitalist düzen kirli ev gibidir, dağıtmadan temizleyemeyiz!"

"Kadın gibi yaşadı, kadın gibi öldü"

Son sözü alan DİP Genel Başkanı Sungur Savran ise konuşmasına o ana kadar yapılan konuşmalara değinerek başladı ve "Sevda yoldaş nasıl bir insanmış ki bu kadar çok ilham verdi bu kadar çok insana" dedi. Ondand esinlenerek söylenen sözlerle, doğrudan Sevda yoldaşın aktarılan sözlerle vurgu yaptı. Sevda yoldaşın "Fabrikalar Marksist olduğunun farkında olmayan Marksistlerle dolu" sözünün Marx'ın Kapital'inin içinde saklı dinamizmin bir işçinin gözünden söylenmesi olduğunu ifade etti. Bir yoldaşımızın, Sevda yoldaşın partiye

örgütlenirken "Aslında böyle rahat, bir üyenin görev ve sorumluluklarını taşıyıyorum ama rahatı bozmak lazım" şeklindeki sözlerini aktarmasını hatırlatarak "İşte devrimci ruh bu" dedi. Sevda yoldaşın Çorlu'da en önde yürüdüğünü ve yaşamının da ölümünün de Tayyip Erdoğan'a karşı verilmiş büyük bir cevap olduğunu söyledi. Erdoğan'ın "Adam gibi ölmek var bir de madam gibi var" sözünü hatırlatan Savran, Sevda yoldaşın adam gibi yaşamadığını, adam gibi ölmediğini, mücadelenin en önünde bir kadın gibi yaşadığını ve kadın gibi öldüğünü, ölümünden bir gün önce çekilen fotoğrafta ölüme meydan okurcasına gözlerinin içinin güldüğünü söyleyerek sözlerini bitirdi.

Sevda yoldaşın anısı, daha acısı ilk gününde bu denli tazeyken bile anmaya katılan yoldaşlarının, dostlarının yüzünde bir gülümse yaratmayı başardı.

En öne çıkan kadın işçinin ardından

Sevda Alyakut öldü. Bu üç kelimenin içindeki sessiz çılgınlığı duymak Sevda yoldaşı tanımayanlar için zor. Sevda Alyakut 43 yaşında öldü. Arkasında kendisi ile aynı kurtuluş davasına gönül vermiş bir eş ve iki oğul bırakarak. Daha ne güzel günler görebilecekti. Çocuklarının gelişmesinden, büyümesinden, başarılarından gurur duyabilecekti. Daha ne güzel işler yapabilecekti bu dünyanın ezilenleri, sömürülenleri için.

Şayet bir grevde mücadele verirken grev kırıcıların tabancasından çıkan bir kurşunla vurularak ölseydi, bu ona çok yakıştırdı. Ama 43 yaşında gencecik ve hayat dolu iken birdenbire kansere yakalandığında, sonra kanserin bütün vücuduna yayıldığı keşfedildiğinde, haftalar içinde aramızdan ayrıldığında bu, işte bu, dayanılmaz bir acı olarak üzerimize çöküyor. O, neşe ve hayat dolu genç kadına bu yakışmadı.

Mücadelede hep en önde

O, çalıştığı fabrikalarda hep mücadelenin önünde olmuştu. İster Yeşil Kundura direnişinde ister Silver Boya'da günbegün yaşanan çelişkilerde. İşçi sınıfının sömürüye ve horlanmaya karşı isyanının gözüpek bir taşıyıcısı olmuştu. Hayatı neredeyse Türkiye işçi sınıfının sosyolojisinin özeti gibiydi. Ailesi, aydınlık ama yoksul

Kars'tan kopup ekmeğ peşinde İzmir'e yerleşmişti. Kendisi ise ekmeğini Türkiye işçi sınıfının yeni başkentlerinden Çorlu'da kazanıyordu. Fabrika işçisi olarak çalışan bu kadın ne patron baskısına boyun eğiyordu ne de geleneksel toplumun kadınları hapsediği o ezik konumda kalmayı kabul ediyordu.

Sonra bir gün Devrimci İşçi Partisi ile tanıştı. Bugüne kadar verdiği mücadelenin, işçi sınıfı için kendine ait bir partiyi örme işiyle taçlanması gerektiğini hızla kavradı. İşçi sınıfının çıkarlarını savunan ve bu mücadeleyi sınıfı iktidara taşıyana, sonra da sınıfsız toplumu inşa edene kadar taşımaya kararlı partisini Çorlu'da ilmek ilmek örmeye başladı. Eski kafalıların, düzene boyun eğmeye yatkın olanların "kadın halinle böyle işlere kalkışma" diyeceği yerde o erkek işçilerin olamadığı kadar cesur davrandı. Sömürülen ve ezilen kadın, bir kez zincirlerini kırdı mı, erkeklerden çok daha cesur olur. Sevda yoldaş işte öyleydi. Haksızlık karşısında susmak bilmezdi.

Çorlu'da DİP'in öncüsü

Çalıştığı fabrikalarda en öne çıktığı gibi, Devrimci İşçi Partisi'nde Çorlu örgütlenmesinin önderi oldu. Hiçbir zaman "erkekler yürüsün, ben de arkalarından giderim" demedi. Hep onların önünde yürüdü, hep öncü oldu. Çalıştı, didindi, tırnağıyla kuyu kaz-

dı, Çorlu'da gerçek bir parti örgütü yarattı, elbette Çorlu'nun diğer militanlarıyla birlikte. Bu çabasının ürünü olan DİP Çorlu bürosu 22 Mayıs'ta açılış daha altı ay olmamıştı. O büroya gösterdiği özen, verdiği emek, bu konuda duyduğu heyecan Sevda yoldaşın işçi sınıfının evi olması istenen bu mekânın nasıl da üzerine titrediğini gösteriyordu. Büronun açılış toplantısında işçiler, eski kuşak sosyalistler ve en önemlisi ateş gibi gençlerle dolu bir salonda, açılış konuşmasını o yaptı. Çok heyecanlıydı ama ne de güzel konuştu!

O kadar ki, en sonunda DİP'in tarihine "Çorlu 6'lısı" diye hepsi kadın bir grup geçti: Çorlulu kadınlar bu yılın 8 Mart'ına hazırlanırken DİP bildirisinde olmadık bir "suç unsuru" görüldüğü için altı DİP'li kadın gözaltına alındı, sonra da mahkemeye çıkarıldı. Muhteşem bir savunma sonucunda DİP'li kadınlar beraat ettiler. Sevda yoldaş bu altı kadın arasında yoktu. Onların gözaltına alındığı anda tesadüfen bildiri standından uzaklaşmış, DİP'in 8 Mart şiarlarının yazılı olduğu stickerları yapıştırıyordu. Geri geldiğinde arkadaşlarını gözaltına alınmış buldu. Hep hayıflandı, "ben neden gözaltına alınmadım?" diye! Ama Çorlu'da DİP'li kadınların bu muazzam başarısında 6'lının üzerine girilen anaç kanatlarının etkisi hep hissediliyordu.



Devrimci İşçi Partisi, her geçen gün daha fazla hakiki bir işçi partisi olma yönünde ilerliyor. Sevda yoldaş bilinci en önde işçi yoldaşlarımızdan- dı. Tarihimize sınıfın temsilcisi olarak silinmez bir yer almış bulunuyor.

"Kadın gibi yaşadı kadın gibi öldü"

Devrimci İşçi Partisi, feminist bir parti değildir, ama kadınların ezilmesine çok duyarlıdır, erkek egemenliğine karşı toplumda ve parti içinde mücadele bizim için çok önemlidir. Ama kadınların tam ve kalıcı biçimde kurtuluşunun erkek ile kadın arasındaki cinsiyete dayalı işbölümünün ortadan kalkmasına bağlı olduğuna, bunun kapitalizmde mümkün olmayacağına, sosyalizm için mücadelenin kadın kurtuluşu için de gerekli olduğuna inanır. Yani bugün bütün kadınlar eziliyor olsa da kadın kurtuluşu için sonuna kadar yürüyecek olan burjuva kadınları değil işçi sınıfı kadınları olduğunu savunur. Bu yüzden de kadın mücade-

lesinde ana şiarı şudur: "Erkek egemenliğine ve kapitalizme karşı emekçi kadınlar en öne!"

İşte Sevda yoldaş tam da o şiarın cisimleşmiş haliydi: en öne çıkmış olan emekçi kadındı. Bundan sonra Devrimci İşçi Partisi'nin kadınları ne zaman işçi mücadelesi veya kadın mücadelesi verseler, Sevda yoldaş onların arasında, aklında, yüreğinde olacaktır! Sevda yoldaş bizim bu yıl yaşadığımız ikinci büyük kayıp. Türkiye işçi sınıfının "Atlen Hoca"sını 18 Nisan'da aynı hastalığa kurban vermiştik. Şimdi de Sevda yoldaşımızı yitirdik. Her ikisinin anısı da erkek kadın bütün işçilerin ve komünistlerin önünde bir yıldız gibi parlayacaktır.

Sevda adam gibi yaşamadı, adam gibi ölmedi. Sevda kadın gibi yaşadı, kadın gibi öldü. Gözüpek, onurlu, sevecen, müşfik.

Erhan, Burak ve Berkay'ın, tüm ailesinin başı sağ olsun. Devrimci İşçi Partisi'nin başı sağ olsun. İşçi sınıfımızın başı sağ olsun.

Sevda yoldaşa işçilerden mektuplar

Sınıfını bilip saf'a gelen Sevda Alyakut'un anısı ve mücadelesi önünde saygıyla eğiliyorum

Geçtiğimiz günlerde ne yazık ki devrimci bir kadın işçiyi, Sevda Alyakut'u kanser hastalığı nedeniyle kaybettik. İşçi sınıfının bu yiğit neferini çok erken kaybetmiş olmanın derin üzüntüsü içindeyim. Son anına kadar gözlerindeki parıltıyı yitirmemiş olması ayrı bir ilham kaynağı olarak hepimize örnek olsun. Kanser hücrelerinin tüm bedenini kaplamış olmasına rağmen aramızda son enerjisine kadar koşturması onun inancının derinliğini gösterir. Zira bu boyutta hastalık yaşayanlar aylarca hastaneyle yaşamak zorunda kalırlar. Aslında devrimci mücadele içerisinde çok eski bir geçmişi yok. 2 yıllık bir zaman dilimi içerisinde önce kendisi ve ailesinden başlayarak bulunduğu işçi kentinde sınıflar mücadelesinde önemli hamleler yapmıştır. Bu gerçek bir devrimdir. Ben biraz da Sevda Alyakut'un örgütlü yaşama atıldığı döneme özel olarak vurgu

yaşamak istiyorum. Emperyalizmin bölgede savaş ve saldırganlığını tırmandırdığı, gericiğin günlük yaşama kara bir bulut gibi çöktüğü bir dönem. Buna karşılık sol/sosyalist hareketinde ciddi zayıflamanın olduğu bir dönem. Bu, işçi sınıfı payına pek parlak bir tablo değil aslında. İşçi sınıfı 60'lı ve 70'li yıllardaki gibi sol harekete akıyor maalesef. Ama Sevda Alyakut gerçek bir proleter gibi davranmış, sol/sosyalist hareket gittikçe gerilerken o ileri sıçramıştır. Sınıfını bilip saf'a gelmiştir. Bu devrimci, işçi sınıfı ve mensubu olduğu "Kutsal Aile" adına onur duyulması bir durumdur. O hem bir kadın, hem devrimci, hem işçi, hem de partilidir. Ve Sevdalar çoğaldıkça sosyalizmin maddi-toplumsal zemini güçlenecektir. Anısı ve mücadelesi önünde saygıyla eğiliyorum.

Çorlu Türkçüğü OSB'den bir fabrika işçisi

Tanımış olmaktan gurur duyuyorum, onunla aynı yolda yürümekten onur duyuyorum!

Sevda yoldaşımı, dostumu, ablamı, arkadaşımı Yeşil Kundura direnişinde, 2011 yılında tanıdım. Birlikte güzel anılar biriktirdiğim dostumla direnişte birbirimizi daha iyi tanıdık, arkadaşlıktan öte kardeş olmayı öğretti bu direniş bize. Yoldaş olmayı, acıları, sevinçleri paylaşmayı öğretti bize. Fedakâr dostumu Yeşil Kundura sayesinde buldum, girdiği mücadelede sonuna kadar arkadaşlarının yanında olan bir abla, çok fedakâr mükemmel bir dost, bir anne ne olması gerekirse o insan olabilen nadir kişilerdendir. Onu kelimelerle ifade etmek o kadar zor ki. Çok erken gitti ablam, dostum. Şimdi ben de birçok insan gibi gidişinle öksüz kaldım, kelimeler boğazımda düğümleniyor, gözlerimde yaş dinmiyor. Tanımış olmaktan gurur duyuyorum, onunla aynı yolda yürümekten onur duyuyorum.

2011 Çorlu Yeşil Kundura direnişinde birlikte yer almış bir kadın işçi



Ölüme meydan okuyan bir kadın

Sevda'yı anlatırken duygusallaşırım ve düzgün anlatabilir miyim bilemiyorum. Sevda'yı 1999'dan bu yana tanırım. Mücadelesine anaç bir insan gibi sarılan bir Sevda'ydı. Sevda'yı anarken yazılması bir şiir demişim, şiir kadar duygusaldı. Hani her dönemde geçerli şiirler vardır ya Sevda da hep kendini yeniliyor ve hep ileri atılıyordu. Onun için yazılması bir şiirdir. Öpülüp koklanası bir ana demişim. Gördüğü her çocuğa ve her işçiye anaç bir ruhla yaklaşıyor, kol kanat veriyordu. Bunu en çok, en iyi yoldaşları,

dostları ve mücadele ettiği fabrikalardaki arkadaşları bilir. Koklanacak bir çiçek demişim. Gittiği her yere çiçek kokusunu ve çiçek gibi açılmış güzelliğini veriyordu. Gidişinden iki gün önce bir resmini çekmişim. O resimdeki gülüşü var ya, o işte nasıl bir çiçek olduğunu gösteriyor. O gün ne acılar çektiğini şimdi anlıyorum ama o bizleri ve çevresindekileri üzmemek için gülümsüyordu. Ölüme meydan okuyordu. Onu hiç unutmayacağım, unutmayacağım.

Çorlu'dan elektrikçi bir arkadaşı



Tuzla'dan bir cam işçisinin Sevda yoldaş için yazdığı şiir

*Doğduğu yer Kars
Doğduğu yer Çorlu
Ama ondan önce İzmir'e gelmişler
Sonrasında Çorlu
Fabrika işçisiydi
Fabrikalardan kazanırdı ekmeği yani
Evlenmiş iki çocuğu doğmuş
İki aslan parçası
Boyahanelerde geçmiş gençliği
Çiğerler bitik
Ama durmamış o
Örgütlenmiş önce
Sonra örgütlemiş
Direniş olmuş
Mücadele olmuş
Bazen de zaferin parçası
Yani sadece eş,
Sadece anne olmamış
Emekçi kadın olarak en önde yer almış
Belli ki ismi gibi eşitliğin
dünyasına SEVDAlanmış...
Ve belli ki çok az insanın yaptığı yapılmış
Kendini kavgaya adanmış
Adını unutulmazlara yazmış
Kalbimize yazmış
Yani, sadece sınıfsız ve sınırsız bir dünya
kurulunca bitecek olan kavgaya...
Yani ölümsüzlüğe
Yani gerçek SEVDA'yıymış...
Yoldaşmış...*

Sevda yoldaşın mücadelesini daha ileriye taşıyacağız!

Sevda yoldaşımız, ablamız Çorlu'da Silver Boya fabrikasında çalışırken kansere yakalandı, bu ay içinde de hayatını kaybetti. İşçi sınıfının daha iyi koşullarda yaşaması, iş cinayetlerinde ölmemesi için patronlara karşı mücadele eden sayısız öncü işçiden biriydi. Bu satırların yazıldığı gazetemize düzenli mektup yazan, işçilerin Gerçek gazetesini okuması için çaba sarf eden bir işçiydi. Çorlu'dan

gelen işçi mektuplarında mutlaka onun payı vardı. Şimdi biz işçilere düşen görev, onun mücadelesini daha ileriye taşımaktır. Bu gazete, farklı sektörlerden ve bölgelerden işçilerin mücadelesini taşıyor, birbirlerine aktarıyor. Nasıl Sevda abla gazetemizin yaygınlaşması için canla başla çalıştıysa biz de onun gibi yorulmadan gazetemizi dağıtacağız. Fabrikalarımızdaki arkadaşlarımızla gazeteyi

alması, okuması, dersler çıkarması ve kendi mücadelelerini gazetemize yansıtması için Sevda abla gibi emek vermeliyiz. Bunu yapacak gücümüz var! Gerçek gazetesini sanayi havzalarında daha çok işçiye ulaştırmak için kolları sıvayalım, Sevda abla gibi olalım!

İstanbul Tuzla'dan bir işçi

İşçi sınıfının kavgasında ve yüreğinde yaşayacaksın

Biz Sevda ablayla Silver'de birlikte çalıştık. Ben şu anda bir tekstil fabrikasında çalışıyorum. Sevda abla, ölüme bile gülüşüyle direnen, güçlü, iyi yürekli, dev-

rimci, sosyalist güzel insan, iyi bir anne, iyi bir dosttu. Yaşamının her anında, sömürülen emekçiler, ezilen halklar için her an her platformda mücadele eden, ölüme bile

devrimci bir eylemle karşı koyan Sevda ablam, ışıklar içinde uyu... İşçi sınıfının kavgasında ve yüreğimizde her zaman yaşayacaksın.

Çorlu'dan bir işçi arkadaşı

Sevda ablaya bakınca inancı ve cesareti görüyordum

Sevda ablayla ilk tanışmamız Çorlu'daki büro açılışında oldu. Konuşup tanışmaya başladık, tanıdıkça sanki 40 yıllık dostmuşuz gibi çay içip sohbet etmenin sıcaklığı sardı. Sevda ablaya baktıkça inancı ve cesareti görür gibi oluyordum. Gördüğüm şüphesiz ki en mükemmel kadınlardan biriydi, nasıl olmasın. Günümüzdeki emperyalist ve kapitalist düzene başkaldırmış emekçi kadınlardan biridir. Kaldı ki bu düzende kadın olmak zor. Sevda abla hem

emekçi bir kadın, hem çocuklarıyla ilgilenen bir anneydi, aynı zamanda mücadelesine dört kolla sarılan bir devrim neferiydi.

Bir Pazar günü Devrimci İşçi Partisi'nin düzenlediği Atlen Yıldırım Eğitim Semineri'ne katıldık beraber. İkimiz de uykusuzduk ama o halinden memnundu, hiç şikâyeti yoktu. Ona hayranlıkla bakıyordum, hayran olunmayacak gibi değildi. Uykusuz işten çıkmış, evin işlerini yapmış, ailevi sorum-

luluklarını yerine getirmiş, uzun bir Cumartesi gününün ardından bir kaç saatlik bir uykuyla gelmişti seminere. İnandığı dava, o dava uğruna birlikte mücadele ettiği yoldaşlarıyla olmanın mutluluğu görünüyor. Sevda abla inandığı davasından hiç vazgeçmedi. Şimdi sıra bizde. Sevda abla için davamıza dört kolla ve inanarak daha çok sarılmamız lazım. Sevda abla ve tüm emekçi devrimciler adına...

Çorlu'dan bir yoldaşı



Sen hep örnek oldun

O kadar alışmıştık ki birbirimize çok zamansız ayrıldın aramızdan Sevda ablacım. Ama arkada ismin gibi sevgi yüklediğin kalpler bıraktın. Sen hoşgörünle hepimize örnek oldun. Bir işçi olarak

emekçilere verdiğin destekten her zaman onur duydum. Saygı ve sevgilerimle, mekânın cennet, kabrin huzurlu olsun ablacım.

Çorlu Silver'de birlikte çalıştığı bir işçi